

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N. Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

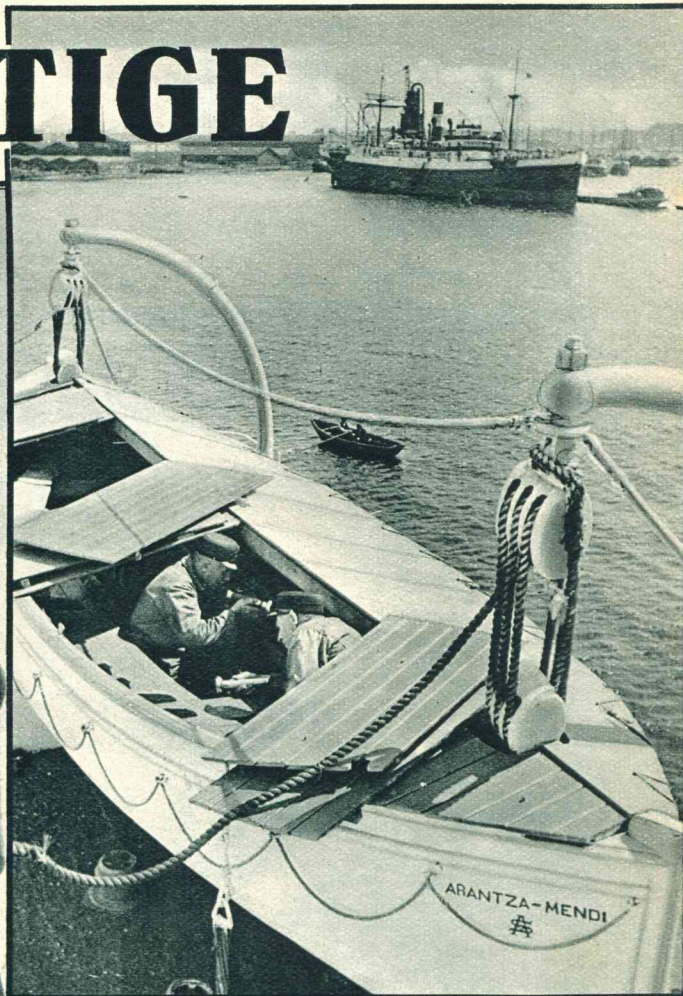

Gasoorlog in de Amsterdamsche havens

Voor den aanvang van het werk worden de gasmaskers nog eenmaal op luchtdichtheid onderzocht.

DE NUTTIGE

Ook de sloepen zijn geliefkoosde schuilplaatsen voor ratten en moeten dan ook grondig worden onderzocht.

GAS- OORLOG

Zoo nu en dan krijgen wij een flauw begrip van de verschrikkelikheden, welke de moderne gasoorlog zal veroorzaken. Roode-Kruis oefeningen of andere noodzakelijke, maar lugubere repetities doen ons dan wenschen, dat men het gas in zijn verschillende soorten maar liever in de laboratoria moest houden.

Over de nuttigheid van het gas willen wij dan niet hooren en wij herinneren ons deze niet.... voor het etenstijd is.

Maar behalve in de keuken is het gas nog op vele andere plaatsen en in tal van andere omstandigheden nuttig en noodig.

Zoo is 't gas onmisbaar bij het voorkomen van besmettelijke ziekten op onze zeeschepen. Terwijl in vroegere eeuwen, toen de mensch het gas nog niet tot zijn beschikking had, de schepelingen vaak weerloos aan de besmettelijke ziekten aan boord waren overgeleverd, zodat soms de geheele bemanning midden op zee reddeloos omkwam, kan men tegenwoordig de scheepsziekten grondig bestrijden.

Door den inspecteur. J. Vader, wordt nagegaan of zich nog gas in de ruimten bevindt.

De eigenlijke gasoorlog voltrekt zich in stilte. Geen mensch is op het schip, doch in de ruimten ontwikkelt zich uit 't gestrooide kiezel het gas, dat de aanwezige ratten volkomen vernietigt.

GEMEENTELIJKE GENESKUNDIGE
EN GEZONDHEIDSDIENST
VERBODEN TOEGANG
LEVENSGEVAARLIJK
MET GIFTIGE GASSEN GEVULD
NO ENTRANCE
DANGEROUS
FILLED WITH POISONOUS GAS

Geruapend met cyaangas en gasmasker.

Toen eenmaal vaststond, dat de epidemieën, waaraan zeevarenden bezweken, eerst onder de scheepsratten uitbraken, die dan verder het schip infecteerden, werd de verdelging van deze dieren krachtig aangepakt.

Een der modernste methoden bij dit preventieve bestrijden der scheepsziekten bestaat in het ontratten van schepen met cyaangas.

Uit een chemisch preparaat, dat in de volkomen afgesloten ruimen wordt uitgestrooid, ontwikkelt zich het voor mensch en dier dodelijke gas, waaraan zonder een uitzondering alle ratten, die zich aan boord bevinden, ten offer vallen. Blijkt na afloop van deze „gaskuur”, dat zich onder de gedooide dieren besmette exemplaren bevinden, dan wordt daarna het geheele schip nog eens gedesinfecteerd.

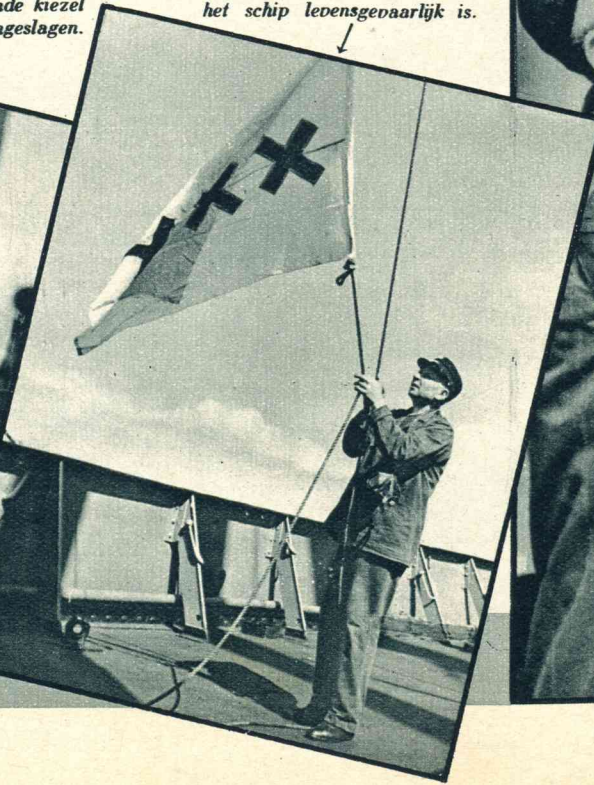
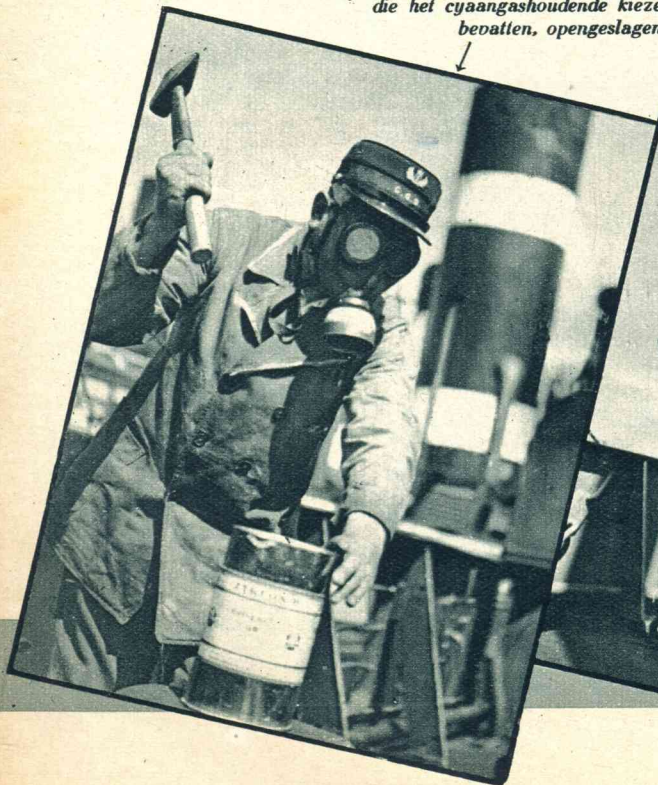
Dat bij dit buitengewoon gevaarlijke proces de scherpste veiligheids- en voorzorgsmaatregelen worden genomen, is begrijpelijk. De menschen, die met dit werk belast zijn in de havens, zouden anders te gemakkelijk slachtoffer van hun plicht worden. De medewerking van den Sanitair Haven dienst van Amsterdam stelde ons in staat onzen lezers deze interessante reportage aan te bieden. Men zal er een goed idee door krijgen hoe nuttig en gevaarvol tegelijk deze gasoorlog is.

Na twaalf uren worden alle afdekkingen aan boord weggenomen om 't gas te laten ontsnappen.

Met een specialen hamer worden de bussen, die het cyaangashoudende kiezel bevatten, opengeslagen.

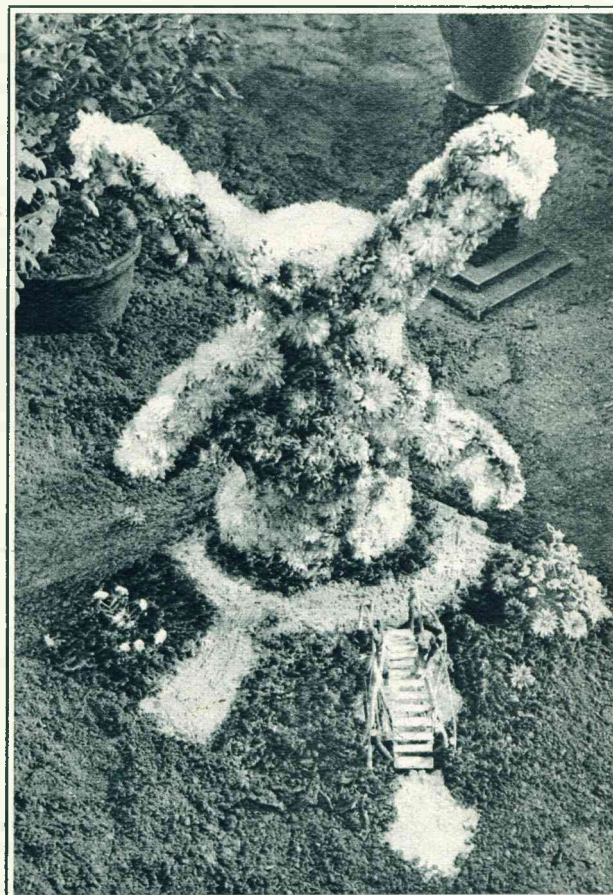
De gele vlag wordt geheschen, ten teeken dat 't betreden van het schip levensgevaarlijk is.

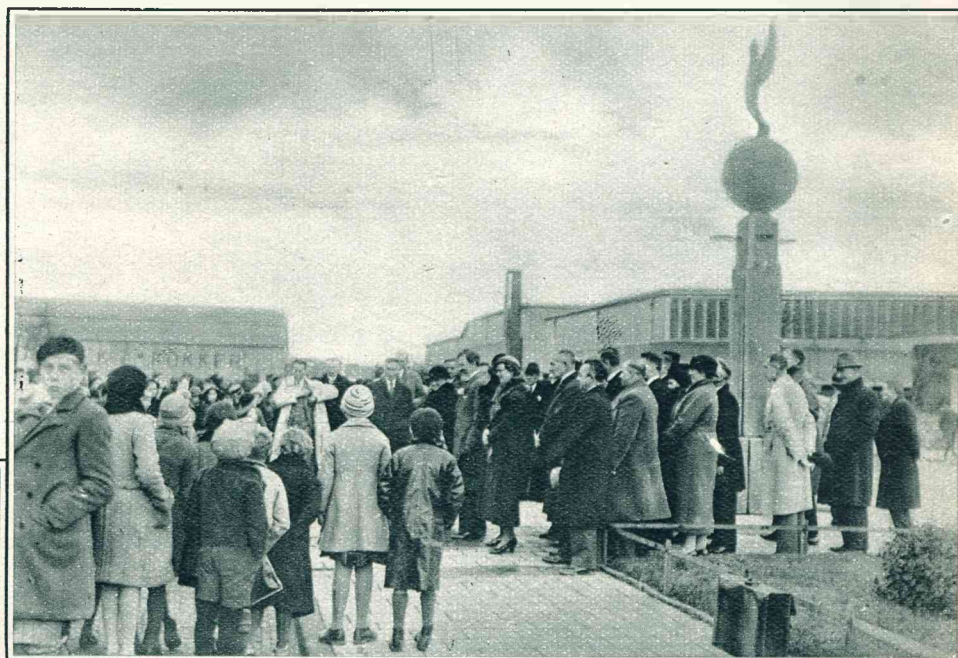

De bekende Chrysanthemumclub „Elsje Fulton” hield haar jaarlijksche tentoonstelling in het gebouw Tolstraat 162. De fraaie entree.

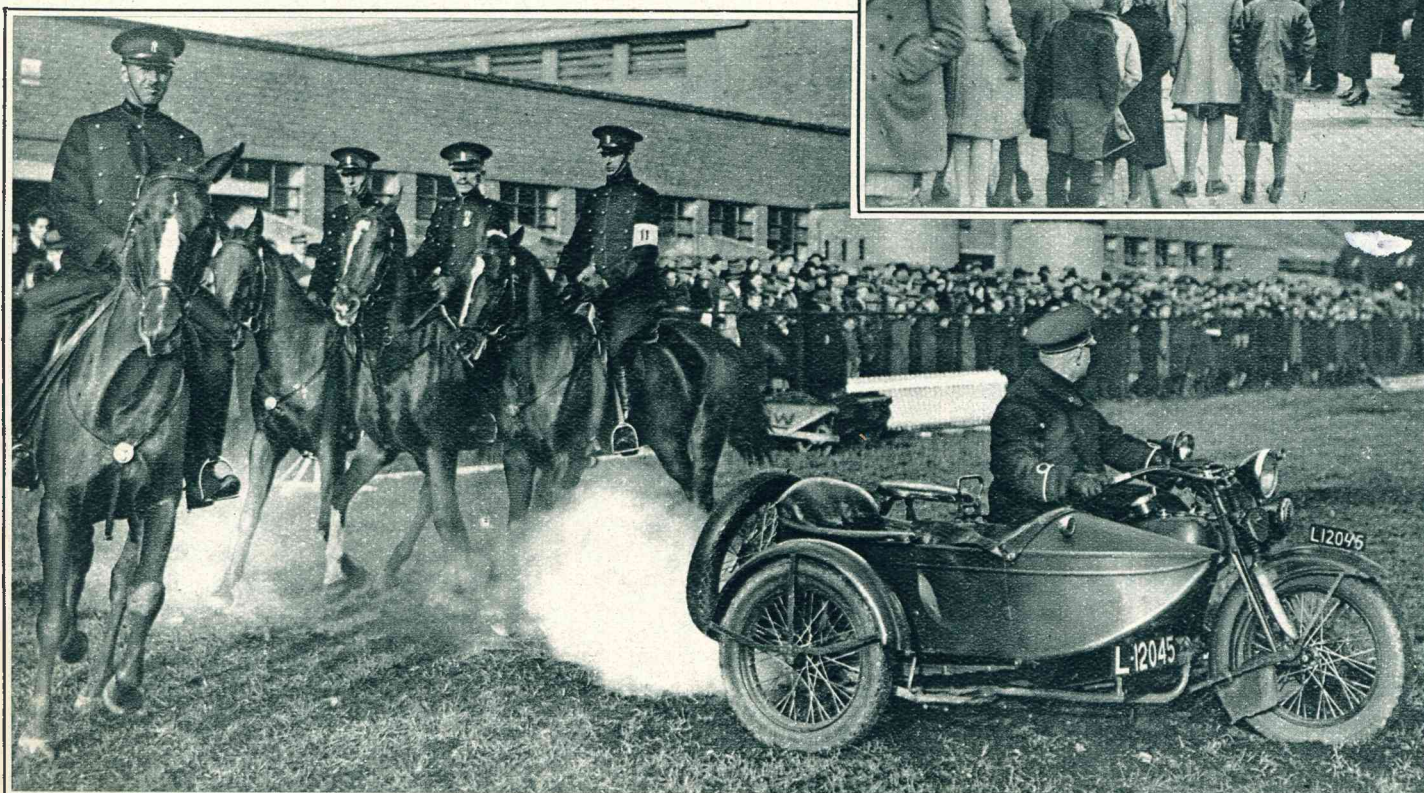
Een molen van chrysanten op de „Elsje Fulton” expositie.

Mr. A. Slob was 25 jaar burgemeester van de Haarlemmermeer en werd bij deze gelegenheid op spontane wijze door de bevolking gehuldigd. De schoolkinderen zingen den jubilaris en zijn familie toe.

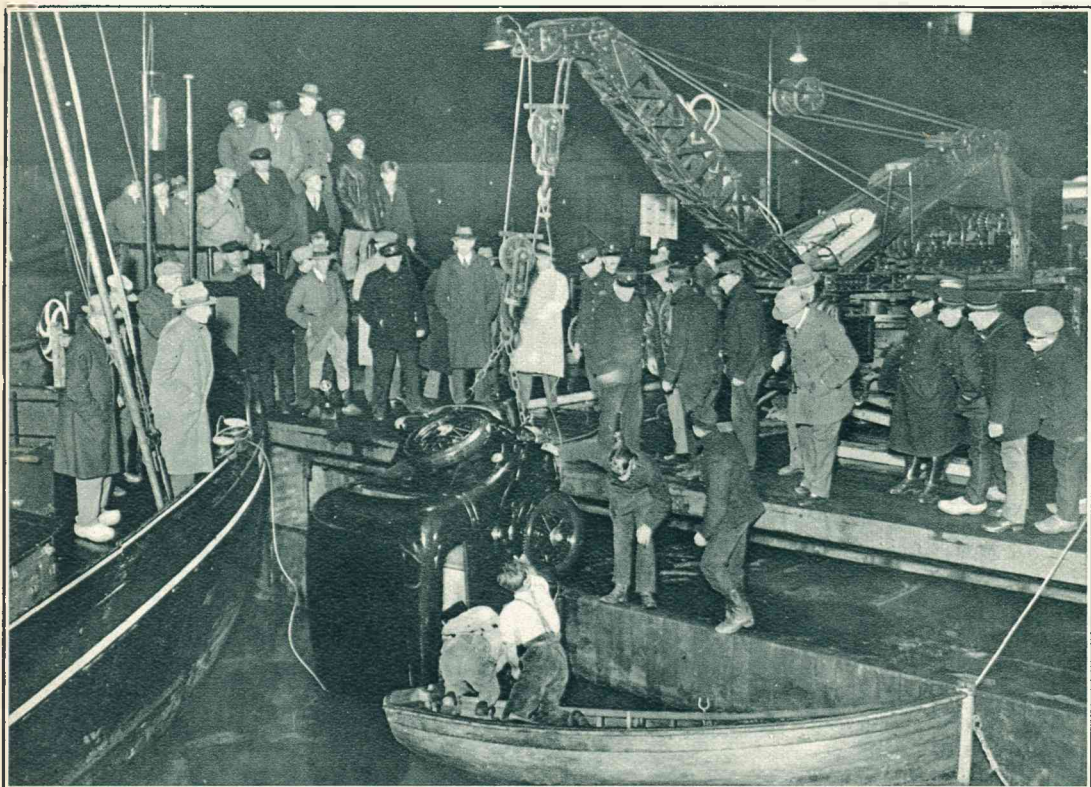

Ook op Schiphol had een huldiging plaats

Van hier

Op de Politie-ruiterfeesten te Utrecht maakten de Amsterdamsche bereden agenten een uitstekenden indruk. Opname tijdens het nummer „reageeren op stadsrumoer”. Duidelijk ziet men hoe rustig de paarden blijven.

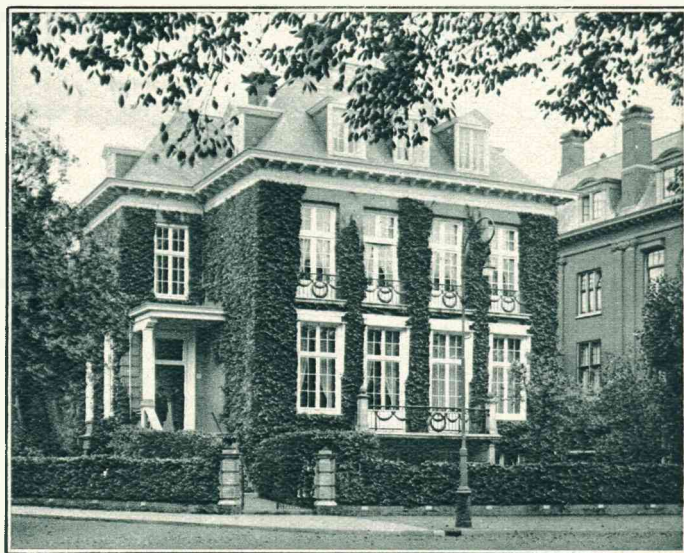
Bij de pont aan de Hembrug geraakte de auto van dokter Van der Sluis uit Bakkum te water. Het echtpaar Sibben uit Bakkum kwam helaas bij dit ongeval om het leven.

Florence Austral geeft, onder auspiciën van het Concertbureau Beek, op Zondagmiddag 12 November a.s. een recital in de kleine zaal van het Concertgebouw.

en Ginds

De Noord-Hollandsche Jachtvereniging hield haar jaarlijksche St. Hubertusjacht. De deelnemers op de Schuttersheide te Hilversum.

In tegenwoordigheid van H.K.H. Prinses Juliana is het „Maison Descartes" (Institut Français d'Amsterdam) aan het Museumplein geopend.

Door het Staatsbosbeheer wordt, als werkverschaffing, een fietspad door de duinen bij Schoorl aangelegd.

Het echtpaar J. Derlagen - Brassen, Molensteeg 18, Amsterdam, hoopt 15 November a.s. zijn gouden huwelijksfeest te vieren.

EEN HUIS ZONDER GELD

door Frederick Orin Bartlett.

Erfenissen zijn in den regel welkom en worden meestal graag aanvaard, maar... daar zijn ook wel eens voorwaarden die het aanvaarden van een erfenis nu niet direct tot een onverdeeld genoeg maken! Dit ondervond bijvoorbeeld de held van onzen nieuwen premieroman „Een huis zonder geld”, voor wien de bepalingen, door zijn vader in diens testament vermeld, al zeer veel moeilijkheden bereidden. Maar onze held zou geen „held” zijn, als hij deze bezwaren en moeilijkheden niet trachtte te overwinnen, in welk heldhaftig pogen hij inderdaad ook uitmuntend slaagde. Hoe hij daartoe te werk gaat en met welke moeilijkheden hij te kampen heeft, daarop geeft dit nieuwe boek u een antwoord.

Het boek is voor de abonnees tegen den gewonen prijs van 17 ½ cent ingenaaid, en 70 cent in luxe-prachtband, verkrijgbaar bij bezorgers en agenten en aan ons hoofdkantoor. De bezorgers zijn verplicht het u aan te bieden.

Notaris Barton slaagde erin voor den zoon van zijn vroegeren cliënt een betrekking te krijgen bij de bankiersfirma Segrave & Co. tegen een salaris van twaalfhonderd dollars per jaar. Don vond den betreffenden brief den volgenden morgen in de Harvard-club en stelde zich onmiddellijk met Barton in verbinding.

„Kijk eens hier,” sprak hij eenigszins uit de hoogte, „ik waardeer natuurlijk ten zeerste al de moeite, die u voor mij hebt gedaan. Maar, wat bliksem, wat heb ik nu aan twaalfhonderd dollars per jaar?”

„Het is in elk geval twaalfhonderd meer, dan u nu hebt,” merkte Barton heel nuchter op.

„Maar hoe kan ik daar nu van leven?”

„U moet niet vergeten, dat u het huis hebt.”

„Ach wat — het huis!” viel Don hem in de rede. „Ik moet toch eten en rooken en kleeren kunnen koopen. Bovendien heeft m'n aanstaande vrouw mij verteld, dat zij tienduizend dollars per jaar noodig heeft.”

„Daar twijfel ik geen oogenblik aan. Maar na verloop van zekeren tijd moet een man van uw capaciteiten —”

„Na hoeveel tijd?”

„Wat dat betreft, ben ik niet bevoegd een meening te verkondigen,” antwoordde Barton voorzichtig.

„Ik wil het niet pas zoover hebben gebracht, wanneer ik tachtig ben.”

„Ik zou zeggen, dat u deze zaak zelf geheel in handen hebt. In elk geval wordt u de mogelijkheid geboden om te beginnen. En ik kan u niet anders dan aanraden deze kans aan te grijpen. Tenslotte moet u het natuurlijk zelf weten; u kunt er altijd van verzekerd zijn, dat ik volkomen bereid ben u met raad en daad terzijde te staan...”

Don keerde naar de conversatiezaal terug om over de kwestie na te denken. Het was tien uur en hij had nog niet ontbeten. Aangezien hij had nagelaten ten opzichte van het ontbijt zijn instructies te geven — hoofdzakelijk veroorzaakt door het gebrek aan contanten — had Nora, gehoorzaam aan de voorschriften, die Barton schriftelijk aan het personeel had verstrekt, natuurlijk niets voor den jongen eigenaar van het huis klaar gezet.

Don verviel in een diepe overpeinzing in verband met Barton's voorstel. Hij moest voor zichzelf

toegeven, dat de oude zaakwaarnemer er slag van had de oplossing van het netelige probleem zóó te stellen, dat ze niet anders dan als de eenig juiste kon worden beschouwd. Het viel bijvoorbeeld niet te ontkennen, dat Don's toekomstige salariseischen niets afdeden aan de waarheid van Barton's bewering, dat twaalfhonderd dollars belangrijk meer zijn dan niets. Het was heel goed mogelijk, dat hij ten slotte met eenig overleg kans zag van dit inkomen te kunnen leven. Ten slotte bleef toch altijd de mogelijkheid bestaan, dat hij snel promotie maakte. Bij het overwegen van al deze factoren voelde Don zich plotseling zeer optimistisch gestemd. Ondertusschen liet de honger zich geducht bij hem gelden. Zijn maag vroeg als 'n opstandig kind om voedsel.

Hij haalde zijn hoed, handschoenen en wandelstok en verliet de club in een opgewekte stemming, ondanks zijn „innerlijk-knagende” omstandigheden. Ten slotte bereikte hij het adres, dat hem door Barton was gegeven. „Segrave & Co. Effecten — Beleggingen en Beleeningen” las hij op een groot koperen bord.

Hij passeerde door de draaideur en ging het kantoor binnen.

Een jongen, gekleed in uniform, kwam onmiddellijk op hem toe en nam zijn kaartje aan.

„Mijnheer Segrave of een van zijn compagnons,” zei Don.

De jongen was spoedig terug.

„Mijnheer Fansworth komt over een paar minuten bij u,” deelde hij mede.

„Fansworth?” informeerde Don.

„Hij is de man, die iedereen te woord staat,” legde de jongen uit.

Don ging zitten en keek rond. Hij werd in zijn overpeinzingen gestoord door een scherpe stem, die informeerde:

„Mijnheer Pendelton?”

Hij bemerkte, dat er een heer van middelbaren leeftijd voor hem stond, die zijn hand naar hem uitstak.

„Mijnheer Barton schreef ons over u,” antwoordde Fansworth zakelijk. „Hij zei, geloof ik, dat u geen kantoor-routine had.”

„Neen,” gaf Don toe.

„Komt u van een universiteit?”

„Ja — van de Harvard-universiteit.”

„Wij hebben uw vader heel goed gekend. Wij zijn bereid u, indien u ermede accoord gaat, een paar maanden op proef te nemen. U begrijpt natuurlijk, dat uw arbeidskracht, totdat u over een zekere zakenroutine beschikt, voor ons weinig waarde bezit. Maar als u bereid is te beginnen met — laten wij zeggen, vijf en twintig dollars per week, dan willen wij het met u proberen.”

Aanvankelijk had Don in de meening verkeerd, dat hij toch belangrijk meer waard was, maar mijnheer Fansworth sprak zóó beslist, dat hij langzamerhand tot de overtuiging kwam, zichzelf in dit opzicht te hoog te hebben aangeslagen. Bovendien werd hij er in deze oogenblikken weer aan herinnerd, dat hij dien morgen niet had ontbeten.

„Ik dank u,” antwoordde hij. „Wanneer zal ik beginnen?”

„Wanneer u wilt. Als u vandaag niets te doen hebt, dan kunt u nu al komen, met eenigen van het personeel kennis maken en al reeds beginnen met u in te werken.”

„Prachtig,” stemde Don toe.

Binnen de volgende vijf minuten had Fansworth hem voorgesteld aan een aantal jonge mensen. Don herinnerde zich alleen de namen Blake en Powers, alsmede een zekere mejuffrouw Wintrop, een typiste, die het zeer druk scheen te hebben. Hierna liet Fansworth hem achter, op een stoel bij Powers' lessenaar. Powers dicteerde aan juffrouw Wintrop en Don verdiepte zich in een bewonderende aanschouwing van de lenigheid in haar vingers.

Aan het einde van zijn dictaat excuseerde Powers zich en ging heen, waarbij hij Don alleen liet met juffrouw Wintrop. Aanvankelijk voelde hij zich eenigszins onbehaaglijk; hij was er niet zeker van, wat de kantoor-etiquette vereischte in een dergelijke omstandigheid. Weldra drong het echter tot hem door, dat de kwestie zichzelf oploste, doordat mejuffrouw Wintrop zich blijkbaar in de verste verte niet bewust was van zijn aanwezigheid. Mocht hij in haar bewustzijn iets meer beteekenen dan een van de kantoorstoelen, dan liet zij dit althans door niets blijken. Zij schreef den inhoud van haar blocnotes over op een schrijfmachine en haar vingers bewogen zich met een ongekende routine en zekerheid. Er was overigens een zekerheid in heel haar houding. Zoowel in het indraaien van een nieuw vel papier en een adresseeren van een enveloppe, als in het opheffen van haar hoofd. Er sprak ook zekerheid uit haar oogen. Hij bemerkte op een gegeven oogenblik, dat ze elkaar aanzagen. Maar ook toen was hij er nog niet zeker van, dat het meisje hem had gezien. Ze had bruine, eerlijke, doch doordringende oogen boven een goed gevormden neus en een mond, die, met volkomen behoud der vrouwelijke beweeglijkheid, een uitgesproken trek van bijna mannelijke vastbeslotenheid vertoonde. Ook het gezicht interesseerde hem — maar voordat hij in staat was, vast te stellen waardoor, eindigde zij haar laatsten brief, stond plotseling op en verdween in een aangrenzend vertrek. Weldra verscheen zij weer met haar mantel aan en hoed op. De hoed en de mantel stonden haar heel goed, hoewel zij den critischen smaak van Frances Stuyvesant niet zouden hebben kunnen doorstaan. Hieraan werden ze echter ook niet blootgesteld.

Mejuffrouw Wintrop bleef staan om een weerbarstige krul onder haar hoed te doen verdwijnen.

Een spannend boek is onmisbaar voor de lange winteravonden!!

Toen keek zij met een snellen blik 't kantoor rond.

„Ik zie, dat al de overigen ook al weg zijn,” zei ze tot Don. „Dit is het lunchuur.”

Don stond op.

„Ik dank u voor de mededeeling,” antwoordde hij beleefd.

„De meesten komen om één uur terug,” vertelde zij hem verder.

„Denkt u, dat ik ook zal kunnen gaan?”

„Ik zou niet weten waarom niet. Maar als ik u was, zou ik er voor zorgen precies om één uur weer terug te zijn.”

Uitslag van de Prijsvraag, voorkomende in 't Premieboek „Twee in een Vliegtuig”

Op verzoek van de administratie van de Hollandsche Bibliotheek deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag, voorkomende in het premieboek „Twee in een vliegtuig”.

De acht woorden van het kruiswoordraadsel zijn:

1. Menage; 2. Narede; 3. Gerijmel; 4. Parel; 5. Lenteren; 6. Madera; 7. Raketten; 8. Ketterij.

De hoofdprijs, zijnde een prachtige verstelbare eiken leunstoel met kussens, viel ten deel aan: J. Jimmink, Jacob Canisstraat 67, Nijmegen.

De overige prijzen, ieder f 2.50, aan: J. P. van Dam, Lindelaan 60, Rijswijk; A. Littooi, Vlaardingerdijk 135, Schiedam; M. Ortel, Sophialaan 3,

Soestdijk; C. v. Rossum, Herpen; Mej. W. de Bie, Park v. Nieuwenhoven S 146, Middelburg; D. Baan, A 298, Sliedrecht; F. H. Beintema, Paul Krugerstraat 10, Assen; Jac. v. Hoornaar, Buldersteeg 69, Hardinxveld; M. v. Helmond, Nieuwstraat 34, Vught; I. Felüs, A 60, Kattendijke; Mevr. H. Klinkhamer, Zevenhuizen; Mej. T. v. Breemen, Zandpad B 79, Weesperkarspel; G. v. Ouwerkerk, Leidscheweg 210, Voorschoten; L. Meuleniers, Kerkplein 17, Hoensbroek; Th. v. Gils, Kloosterstraat 10, Goirle (bij Tilburg); D. Riedijk, Tulpenstraat 17, Lisse; Mevr. T. Blokakzen, Gebroken Meeldijk 3 g, Barendrecht; F. v. d. Kamp, Munnikenstraat 28, Leiden; Mej. J. v. Erk, Prins Hendrikstraat 27 b, Alphen aan den Rijn; D. W. Zuyderduyn, Loudonstraat 18, Delft.

Ery Bos.

Aan filmactrices van „formaaf” is ons land nooit bijzonder rijk geweest! Des te aangenamer is het zoo nu en dan te vernemen, dat er enkele vaderlandsche jongedames zijn, die in het buitenland op het gebied van de filmkunst iets bijzonders presteeren. Tot deze weinigen behoort ook zeker ERY BOS, de dochter van den bekenden musicus Coenrad Bos, die bij de Ufa in Berlijn reeds in verschillende goede rolprenten een belangrijke taak vervulde. Oorspronkelijk voor danseres opgeleid, leidde de succesvolle weg van deze jonge kunstenaar via het tooneel naar het studio. Dezer dagen komt zij naar Holland en zal voor de „Nero-Film” in Den Haag de vrouwelijke hoofdrol vervullen in de nieuwe film, getiteld: De Omweg, naar het manuscript van Adam Haag. Adolf Engers is haar partner.

Een spannende scène met Ery Bos in „Het schot in den Morgenstond”.

EEN NEDERLANDSCHE *Filmster*

„Onherkenbaar vermomd”
in „Liebe in Uniform”.

De jonge kunstenaar in haar „Heim”.

H.K.H. PRINSES JULIANA

Naar de laatste foto van Franz Ziegler.

De Tragedie van den Mont-Blanc

DOOR
GILBERT D'AUVILLE

Het is een waagstuk, monsieur," herhaalde Kirchhofer. „Kijk eens naar die nevels. Als de Mont-Blanc zijn toppen verbergt, zegt men in Chamonix, dat de berggeest vertoorn is."

Paul Brassard fronste even de wenkbrauwen. Hij moest den gids gelijk geven, de nevels, die daarboven als vochtige watten van den hemel neerhingen, voorspelden weinig goeds. Maar hij was een geoeft alpinist en aan moed ontbrak het hem niet. Daarenboven had hij alles voor den tocht in gereedheid gebracht.

„Het kan nog opklaren, Kirchhofer," meende hij. „En zoo'n heel groot waagstuk is het niet. Ik kan in de hut bij de Grand Mulets overnachten en dan morgenvroeg verder zien. Allons, daar houd ik het maar op."

De gids haalde de schouders op. „U moet het zelf weten, monsieur. U gaat alleen en dus rust er op ons geen verantwoording."

Hij wendde zich af en slenterde naar het dorp. Paul Brassard bestudeerde nog even den hemel. Hier en daar brak de zon door het wolkende heen. Dat was geen ongunstig voorteken, hij durfde er den tocht gerust op te wagen. Fluitend keerde hij naar zijn hotel terug om zijn rugzak te pakken. En in den laten middag verliet hij welgemoed het kleine dorp en sloeg met stevigen pas de richting in van de Grand Mulets.

Paul was twee dagen geleden door de Parijsche prefectuur naar Chamonix gezonden. Sinds een week zat hij een beruchten oplichter op het spoor. De man was tot voor eenige jaren nog een bekend advocaat in St. Quentin, maar de hartstocht voor het spel had hem ten val gebracht. Langen tijd had hij zijn zwendeipraktijken kunnen verbergen, totdat hij eindelijk een maand geleden ontmaskerd was.

De misdadiger was nog te elfder uur aan een arrestatie ontsnapt. De prefectuur bezat bepaalde aanwijzingen, dat hij zou trachten over den Mont-Blanc naar Zwitserland of Italië uit te wijken. En wijl Paul een geoeft alpinist was en tegelijk een scherpzinnig speurder, had men hem de moeilijke taak opgedragen, den oplichter zoo mogelijk op te vangen. Een taak, waarvan hij een dankbaar gebruik maakte, om den Mont-Blanc nog eens te beklimmen.

De hut bij de Grand Mulets was verlaten. Het was half zeven, maar niettemin begaf hij zich na een stevig avondmaal terstond ter ruste. Hij wilde morgenvroeg nog voor zonsopgang vertrekken en de vermoeiende tocht, dien hij voor den boeg had, eischte een verkwikkende nachtrust.

Paul kampte dezen avond echter met een ongewoon verschijnsel. Hij kon niet in slaap komen en lag urenlang te wachten. Buiten was het doodstil. Starend naar het flakkerend vlammetje van de kaarslantaarn, lag hij onbeweeglijk te luisteren.

Ergens vanuit den omtrek kwam een zwak gerucht aanzweven. Het werd sterker en het zwol weldra aan tot klanken van een zacht gezongen lied. Paul wierp een blik op zijn horloge. Het was elf uur, een ongewone tijd om een nachtverblijf op te zoeken. Maar meer nog verbaasde het hem, dat het de stem was van een vrouw, die hij hoorde.

Plotseling dacht hij aan zijn bedreigde nachtrust. Hij wierp zich haastig op zijn zijde en deed alsof hij sliep. Maar het volgende oogenblik hield hij den adem in. Het lied was plotseling afgebroken en hij hoorde heel voorzichtige schreden naderen. Zij hielden op voor de hut en nu vernam hij niets meer. Maar een zesde zintuig waarschuwde hem, dat hij door het raam werd gadeslagen.

Paul maakte zich licht ongerust. Wat beteekende die geheimzinnigheid in den nacht? Wie dwaalde er rond op dit ongewone uur? Een eenzame toeriste of een meisje van een der boerderijtjes van de alpenweiden? Het eene leek hem al even onwaarschijnlijk als het andere.

Er werd heel zachtjes aan de deurklink gedraaid. Paul hield zich weer slapend en wachtte met een onrustig kloppend hart af wat er gebeuren zou. De deur ging voorzichtig open en er golfde een koude luchtstroom de hut binnen. Het volgende

oogenblik moest hij al zijn zelfbeheersching te hulp roepen, om zich niet te verraden. Een hand raakte zijn slaapzak aan....

Paul had het gevoel, dat de onbekende bezoeker even zijn gelaat bestudeerde. Hij stond reeds op het punt haar hand te grijpen, toen het dek van den slaapzak plotseling weer over zijn gelaat terugviel. En tegelijk hoorde hij een diepen zucht en een fluisterende stem: „Hij is het niet.... en toch beloofde hij te zullen komen...."

Met een drogen snik richtte de geheimzinnige vrouw zich overeind. Paul hoorde, dat zij zich bijna geruischloos verwijderde. En even voorzichtig als de deur een paar seconden geleden geopend was, werd zij nu weer dichtgedrukt. De bezoeker was verdwenen en Paul was weer alleen.

Hij luisterde eenige oogenblikken scherp toe. De schreden verwijderden zich en haastig stond hij op. Zooveel geheimzinnigheid had zijn nieuwsgierigheid gewekt. Hij wilde weten wie zijn nachtelijke bezoeker was en wien zij hier zocht.

Buiten goot de maan een zacht zilveren schijnsel over den omtrek uit. Het stelde hem juist in staat, alles voldoende te onderscheiden. Voor hem lag de gletscher Des Bossons. Het was een onafzienbaar veld van ijs en eeuwige sneeuw, dat overal scheuren en spleten vertoonde. Ginds repte zich een gestalte. Het gemak, waarmee zij zich voortbewoog, bewees, dat de vrouw bergschoenen droeg, anders kon haar stap onmogelijk zoo vast zijn. Doch in weerwil van die zware voetbekleding snelde zij voort als een geveugelde hinde.

Paul volgde haar behoedzaam. Zijn voorzichtigheid bleek echter overbodig, de vrouw had er geen vermoeden van, dat zij gevolgd werd. Zonder ook maar een enkele maal om te zien, stak zij den gletscher over. Het was zoo volkomen stil in den omtrek, dat hij duidelijk haar zachte zingen kon hooren.

Paul had verwacht, dat de geheimzinnige onbekende naar Chamonix zou afdalen. Maar tot zijn verwondering zocht zij de glooiende zijde Des Bossons op. In de verte hingen een paar dreigende „séracs", overhangende ijsmassa's, die ontstaan waren door een kloof in de steile helling van den gletscher.

De vrouw hield recht op die plek aan. De schaduw van de séracs nam haar plotseling op en Paul repte zich om haar in te halen. Met een onderzoekenden blik op de geweldige ijsklompen, die op den dag, als de zon hen doet smelten, een ware doodsb bedreiging voor den bergbeklimmer zijn, haastte hij zich de gevaarlijke plek voorbij te komen.

Voor een onheilspellend diepe kloof bleef hij plotseling staan. Rechts verhieven zich een aantal kleinere toppen, die inktzwarte schaduwen over den gletscher wierpen. Behalve het lichte kraken van het ijs was er geen gerucht te vernemen. En in heel den omtrek was geen mensch te zien. De vrouw was even spoorloos verdwenen, alsof zij door een der talrijke kloven was opgeslokt....

Paul keerde teleurgesteld op zijn schreden terug. De overal verspreid liggende massa's débris maakten het gevaarlijk verder te gaan. De ongewone achtervolging had echter zijn nieuwsgierigheid nog doen toenemen. En volhardend als hij was, nam hij zich stellig voor, het onderzoek naar zijn onbekende bezoeker na den tocht voort te zetten. Eerst tegen half twee in den nacht sliep hij in, om eenige uren later slechts half uitgerust te ontwaken.

De Mont-Blanc was nog even slecht gemutst als den vorigen dag. Hij stak zijn top zelfs nog

dieper in de nevels, zóó diep, dat de rotsgroep Petit Mulets niet eens zichtbaar was. De sneeuw was echter vast en hard en dus besloot Paul den tocht te wagen. Hij ontbeet flink en begaf zich tegen half acht op weg.

Urenlang ging hij met rustigen stap voort. gletscher op en af, hier de débris overklimmend en ginds een paar dringende séracs ontwijkend. Niets wees op eenig gevaar en de nevels trokken langzaam op. Paul naderde den „Corridor", waar hij voornemens was, zijn tweede onthijt te gebruiken. Maar plotseling hoorde hij een hevig gekraak boven zich. Hij wist maar al te goed wat dat geluid beteekende: er was een lawine in aantocht en het volgende oogenblik zou hij meegesleept en wellicht verpletterd worden onder het vallend gesteente en het puin....

Doodelijk ontsteld, maar niettemin tot het uiterste bedacht op zelfbehoud, wendde Paul zich bliksemsnel om. Met kracht sloeg hij zijn bergstok in de harde sneeuw. Hij wierp zich plat neer en klemde zich wanhopig aan dien eenigsten steun vast.

Het volgende oogenblik streek de wind van de lawine over hem heen. Het neervallend puin, harde sneeuwklompen en ruwe steenen kwetsten en kneusden hem. En het knetterend geluid, dat de lawine vergezelde, verdoofde hem als het knallen van honderden gewerschoten. Een van Paul's beenen werd plotseling getroffen door een voortrollend rotsblok. Hij slaakte een scherp kreet van pijn en angst. En vast overtuigd, dat hij verloren was, viel hij met flauwen zucht in zwijm.

Toen Paul de oogen opende, lag hij in een hut. Er brandde een kleine petroleumlamp, maar er was geen mensch te zien. Zijn linkerbeen gloeide en prikte en om zijn handen en gelaat zat een verband. Er be kroop hem een onbeschrijfelijk gevoel van vreugde. Hij begreep, dat men hem vanuit Chamonix ter hulp was gesneld en dat hij gered was.

Eigenlijk was dat niet eens zoo heel verwonderlijk. De groote telescoop van het Chalêt van Plan-Praz was den heelen dag gevestigd op de route naar den Mont-Blanc-top. En vanzelfsprekend hadden de waarnemers de lawine en wellicht zelfs het ongeluk opgemerkt. Alleen begreep hij niet, waar men hem had ondergebracht. Een vluchthut was het niet en evenmin een der huisjes van Chamonix. Want die waren niet zoo sober, haast op het armoedige af gemeubileerd.

Paul bleef peinzend liggen, ongeduldig verlangend naar de komst van iemand, die hem opheldering zou kunnen verschaffen. Op zijn horloge zag hij, dat het acht uur was. Het wachten duurde lang en niemand liet zich zien of hooren.

Plotseling luisterde hij scherp toe. Buiten hoestte iemand. Hij keek gespannen naar de deur en zag haar een oogenblik later opengaan. Op den drempel stond de met sneeuw bedekte gestalte van een vrouw. Paul was ten hoogste verbaasd en alsof het hem werd ingefluisterd, begreep hij, dat dit de vrouw was, die hem in den afgelopen nacht een bezoek had gebracht bij de Grand Mulets.

„Goedenavond, madame," begroette hij haar luid.

„Goedenavond, monsieur," antwoorde de vrouw. Haar melodieuze stem klonk zacht en treurig en Paul zag duidelijk haar lippen beven. Zonder verder een woord te spreken, ontdeed zij zich van haar schapenpels en schudde de sneeuw eruit. Toen greep zij een stoel en plaatste zich bij het bed.

„Hoe gevoelt ge u, monsieur?" hernam zij eindelijk.

„Zeer goed, madame; alleen mijn been doet me veel pijn," antwoordde Paul. Zijn nieuwsgierigheid nam de overhand. „Mag ik eens vragen hoe ik eigenlijk hier gekomen ben?" vroeg hij beleefd. „Ik kan me niet herinneren hier ooit geweest te zijn, hoewel ik alle vluchthutten van den Mont-Blanc zeer goed ken."

De vrouw streek zich even over het voorhoofd, als moest zij haar gedachten verzamelen. „Ik heb u hier gebracht, monsieur," hieldde zij op. „Ik vond u en sleepte u op mijn pels hierheen. Zoodra

het ophoudt met sneeuwen, zal men u naar Chamonix overbrengen."

"Dus dan heb ik aan u mijn leven te danken, madame?" hernam Paul met dankbare verrassing. "Ik ben u zeer erkentelijk; als u zich niet over me ontfermd had, zou ik zeker omgekomen zijn in de sneeuw."

De vrouw gaf hem geen antwoord en Paul ging hartelijk voort: "Och, zou u de lamp niet een weinig willen opdraaien, madame? Dan kan ik ten minste zien, aan wie ik mijn redding te danken heb."

De vrouw stond op. Maar in plaats van de lamp op te draaien, trad zij naar de deur. Scherp bleef zij eenige oogenblikken luisteren. Paul sloeg haar verwonderd gade. Verwachtte zij iemand? Misschien hulp voor hem uit Chamonix? Maar die zou dan toch beslist niet komen. Zelfs de reddingsbrigade dacht er niet aan, gedurende 'n hevigen sneeuwval den Mont-Blanc te beklimmen.

Toen de vrouw zich omwendde, keerde zij een oogenblik het gelaat naar het licht. Het was regelmatig gevormd en het moest nog niet zoo lang geleden mooi en aantrekkelijk zijn geweest. Maar de smart had er diepe trekken in gegroefd, de mond was ingevallen en de oogen hadden hun glans verloren. In wonderlijke tegenstelling daarmee was de charme van haar bewegingen. Zij bewoog zich met het soepele gemak en de elegance van een jonge, schoone vrouw, temidden van een uitgelezen gezelschap. En zoo verwonderlijk leek hem haar verschijning in deze armzalige hut, dat hij haar met groote, verbaasde oogen aan bleef staren.

"Verwacht u iemand, madame?" vroeg Paul, eindelijk tot zichzelf komend.

De vrouw neep de lippen even op elkander. "Ja, monsieur, ik dacht hem te hooren. Maar hij is het niet... en toch heeft hij vast beloofd te zullen komen."

Paul was een oogenblik verbijsterd. Het waren dezelfde woorden, die de vrouw zich 's nachts had laten ontvallen, toen zij in de hut bij de Grand Mulets zijn gelaat even belichtte.

"Wie heeft u beloofd te zullen komen, madame?" vroeg hij nieuwsgierig.

"Mijn verloofde, monsieur," antwoordde zij dof. "Ik zou hem hier wachten, wij werden overvallen door een sneeuwstorm. Maar hij is nog niet teruggekeerd, ik ben bevreesd dat hem een ongeluk overkomen is."

Paul begreep er niets van. Hij had niemand in Chamonix over een sneeuwstorm hooren spreken. En sinds twee dagen was er zelfs geen vlokje sneeuw gevallen. Toch was de bezorgdheid van de vrouw ongetwijfeld echt. Hij dacht aan de achtervolging van den afgeloopen nacht. De zekerheid waarmee zij haar weg langs de séracs en de débris gekozen had, bewees wel dat zij hier goed bekend was. Mocht hij daaruit afleiden, dat zij hier allang op haar verloofde wachtte? En dat zij de voorkeur had gegeven aan het verblijf in deze armzalige hut, boven dat in het comfortabele hotel in Chamonix? Maar dan was die vrouw...

Paul brak zijn gedachtengang plotseling af. Onverwacht ging de deur open. De vrouw sprong haastig overeind, maar teleurgesteld ging zij weer zitten. In de deuropening stond een boer. Hij schopte de sneeuw van zijn bergschoenen en trad binnen.

"Goedenavond, mamsel, m'sieu," groette hij kort maar op vriendelijken toon. "Hoe gaat het?" hernam hij, onmiddellijk op het bed toetredend.

"Dank je, zeer goed," antwoordde Paul met een flauwen glimlach, als wilde hij zijne eigen verzekering tot een bespotting maken.

De boer knikte. "Het was op het kantje af, als mamsel u niet gevonden had, zou het met u gedaan zijn geweest."

"Dat heb ik begrepen, mon ami, maar ik zou er graag iets meer van weten," viel Paul met levendige belangstelling uit. "Ik herinner me alleen nog, dat er een massa débris over me heen streek. Mijn been steekt geweldig; is het gekneusd of gebroken?"

"Gekneusd, monsieur," stelde de man hem gerust. "De wonden in uw gezicht hebben niet veel te beteekenen en als u in Chamonix onder behandeling van den dokter is, zult u spoedig weer hersteld zijn." Hij wierp een blik naar de vrouw, die zich weer opnieuw aan de deur had geplaatst. "Alles is spoedig verteld, m'sieu. Mamsel werd door het geluid van de lawine opgeschrikt. Zij begaf zich

terstond naar de plaats van het onheil. De lawine hield tien volle minuten aan. Toevallig vond zij u tusschen de débris. Zij sleepte u hierheen en waarschuwde mij. Ik heb u toen onderzocht en verbonden. Meer is er van de geschiedenis niet te vertellen."

"Ik ben u beiden dankbaar," zei Paul hartelijk. "Wilt u me nu nog zeggen, waar ik me hier bevind?"

"Aan de Westelijke zijde van den top en op een hoogte van achttienhonderd meter, m'sieu. Het is hier zeer eenzaam, geen toerist vertoont zich in deze buurt. Ik woon een honderd meter lager in de alpenweide."

"En mademoiselle ook?" vroeg Paul nieuwsgierig.

De boer wierp een steelschen blik naar de deur. De vrouw was naar buiten gegaan en had de deur gesloten. "Mamsel woont hier," antwoordde hij met gedempte stem.

"Hier?" vroeg Paul verbaasd.

De man knikte. Hij maakte een vage beweging met de hand naar het hoofd.

"Mamsel is... hm..."

Paul keek hem getroffen aan. "Zwakzinnig?" vroeg hij zacht. "Maar dan begrijp ik veel, mon ami. Zij bracht mij vannacht een bezoek in de hut aan de Grand Mulets. Zij zocht blijkbaar iemand... haar verloofde, beweerde zij zooveel."

De ander knikte hem somber toe. "Zij wacht al negen jaren en hij zal nooit komen, m'sieu."

"Is hij dood?" viel Paul verschrikt uit. Hij begon iets te vermoeden van een tragedie en keek den boer met gespannen verwachting aan. De ander aarzelde en keek herhaaldelijk naar de deur.

"Als u belooft er niet over te spreken met haar," verklaarde hij zich haperend bereid.

"Ik belooft het," antwoordde Paul vast.

"Het is een korte, maar droevige geschiedenis," hernam de man met 'n zucht. "Een der vele treurspelen van den Mont-Blanc. En die gewoonlijk maar al te spoedig in het vergeetboek raken, in plaats van anderen tot voorzichtigheid te manen."

Hij schudde even het hoofd. "Ziet u, negen jaar geleden maakten mamsel en haar verloofde een tocht naar den „Corridor". De gidsen hadden het hun afgeraden, maar de jongeman dreef zijn zin door. Zij ondernamen den tocht alleen, juist zooals zooveel, die den Mont-Blanc meenen te kennen. Onderweg werden zij echter overvallen door een sneeuwstorm. Zij verdwaalden en slechts door een toeval vonden zij deze leegte hut. Mamsel was echter gewond aan den voet en kon niet meer verder. En toen de sneeuwstorm na twee dagen nog niet was gaan liggen, besloot de jongeman hulp te gaan halen in Chamonix."

"En daarbij kwam hij om..." viel Paul hem geschokt in de rede.

"Ja, maar eerst op den terugtocht naar de hut," antwoordde de man. "Hij bereikte veilig het dorp en waarschuwde de reddingsbrigade. De mannen vertrokken onmiddellijk en m'sieu Gillard keerde naar het hotel terug..."

"Wie zei je, Gillard?" viel Paul hem in de rede.

"Jawel, m'sieu; Eugène Gillard uit St. Quentin."

Paul maakte een beweging van verrassing. "Was mademoiselle ook van St. Quentin?" vroeg hij opnieuw.

"Neen, mamsel Dujour kwam uit Orleans, m'sieu."

Paul fronste de wenkbrauwen. "Ga door," verzocht hij.

"Wel, de rest is spoedig verteld," hernam de ander. "Monsieur Gillard vond een telegram in zijn hotel. Er stond in dat de vader van mamsel onverwacht overleden was aan een beroerte. Het bericht wond hem zeer op en toen hij een beetje tot bedaren was gekomen, ging hij op weg om zijn verloofde voor te bereiden. Hij heeft echter nimmer deze hut bereikt, onderweg is hij omgekomen. Mamsel geloofde het niet en zij gelooft het nog niet. Zij is naar de hut teruggekeerd en wacht nog. Negen jaren zijn als negen uren, het begrip „tijd" schijnt uit haar gedachten weggevallen te zijn."

"En heeft men dien Gillard gevonden?" informeerde Paul geïnteresseerd.

"Nooit, m'sieu," antwoordde de boer. "Maar dat zou ook wel een wonder zijn geweest. Als hij in een kloof gevallen is, vinden zij hem pas na een tijdsverloop van dertig tot veertig jaren terug."

Zoolang duurt het, voor de gletscher zich geheel heeft verplaatst."

Paul fronste de wenkbrauwen. "Weet je ook of monsieur Gillard als vermist is opgegeven?" vroeg hij.

De man haalde de schouders op. "Dat weet ik niet, m'sieu. Maar het staat vast, dat er nog nooit een officieele verklaring van zijn overlijden is afgegeven. Want in dat geval zou ik beslist als getuige gehoord zijn, omdat ik de gebeurtenissen dien avond heb meegemaakt."

"Weet je ook of er een portret is van mademoiselle's verloofde?"

De boer wees schuw naar de kast. "Daar ligt wel een fotobriefkaart. Het kiekje werd negen jaar geleden in Chamonix opgenomen, voor de beide verloofden hun laatsten tocht ondernamen."

Paul haalde haastig een portefeuille uit zijn zak. Hij nam er een portret uit en toonde het den boer. "Ken je dien man?" vroeg hij met een blik vol gespannen aandacht.

De ander keek hem hoogst verbluft aan. "Twee druppels water, m'sieu; hij is het of anders een tweelingbroer van hem."

Paul grinnikte. Buiten klonk een zacht kuchje. Hij borg het portret haastig op. "Zwijg hierover als het graf, ik ben van de politie," vermaande hij den ander dringend.

Het hoofdknikje van den man ging vergezeld van een verbijsterden blik. Maar daar lette Paul niet op. De deur ging open en de kou daarbuiten zoog alle warmte uit het vertrek weg.

Mademoiselle Dufour trad zacht prevelend tot voor het bed. Paul keek haar met een blik vol medelijden aan. De doodgewaande Eugène Gillard, op wien de ongelukkige zwakzinnige reeds negen jaar tevergeefs wachtte, was niemand anders dan de misdadige advocaat, tegen wien hij sinds een week een bevel tot inhechtenisneming in zijn zak droeg...

In den vroegen morgen werd Paul op een slede naar Chamonix getransporteerd. De inwoners hadden reeds aan zijn behoud gewanhoopt en groot was hun vreugde, nu de lawine ditmaal geen slachtoffers had geïsch. Paul's wonden baarden den dokter weinig zorg. Met een paar dagen rust zou alles weer in orde zijn, verzekerde hij.

Onmiddellijk nadat hij verbonden en verzorgd was, verzond Paul een telegram naar St. Quentin. Het antwoord hield een raadsel op, waarover hij lang en tevergeefs had nagedacht.

"E. Gillard was in 1924 verloofd met Marie Dufour uit Orleans. Dufour werd de dupe van een frauduleus bankroet van een Lyonsch bankiershuis. Plotseling geruïneerd, stierf hij aan een beroerte. Van een vermissing van E. G. is nimmer iets bekend geworden. Verblijf van Marie Dufour onbekend, gerucht gaat dat zij ergens in Zwitserland woont. Vermoedelijk tengevolge van gewijzigde financiële omstandigheden schijnt verlovings van E. G. met M. D. verbroken te zijn; in het najaar 1924 verloofde eerstgenoemde zich met Jeanne Hackart, een rijke erfgename. Tot een huwelijk is het niet gekomen; het meisje verbrak de verlovings, nadat E. G. haar onder allerlei voorwendsels ruim een half miljoen francs afhandig had gemaakt. Prefectuur Parijs."

Uit dit antwoord vielen de gebeurtenissen uit 1924 rondom den Mont-Blanc gemakkelijk af te leiden. Eugène Gillard verkeerde terecht in de meening een rijke partij te zullen trouwen. En toen hij na den noodlottigen tocht naar den „Corridor" van den Mont-Blanc per telegram vernam, dat zijn aanstaande schoonvader geruïneerd en gestorven was, had hij zich om het meisje in het geheel niet bekommerd en was hij vermoedelijk heimelijk afgereisd. Marie was door den schok in haar geestvermogens gekrenkt en in haar verbeelding wachtte zij nog altijd op den geliefde, die uitgegaan was om hulp voor haar te halen...

Het toeval, die onberekenbare maar niettemin hoogst welkome medewerker van alle opsporingsambtenaren, had eerst thans den sluier weggerukt van dit oude geheim. Jammer genoeg had het echter de arrestatie van den misdadiger nog geen stap nader gebracht. Die taak was aan hem overgelaten en daarbij mocht hij helaas niet op het toeval rekenen. Hoewel toch spoedig zou blijken, dat die grillige medewerker tot het laatst toe zijn rol zou blijven spelen in de tragedie van den Mont-Blanc...

Paul had de Fransche toegangswegen tot den Mont-Blanc alle laten afzetten. En nog vertrouwde hij niet ten volle op het succes. Gillard was een bekwaam klimmer en voor zoo een was het geen kunst, zichzelf een veiligen weg te banen. Daarom liet hij ten overvloede alle vluchthutten en nachtverblijven bewaken. Oogenschiijnlijk waren het onschuldige toeristen, die er hun intrek namen. Maar zij konden allen een penning toonen van de prefectuur en zij waren tot de tanden gewapend.

Met ongeduld wachtte hij intusschen het oogenblik af, waarop de dokter hem zou vergunnen op te staan. Den derden dag na het ongeval hield hij het niet langer meer uit. Zijn activiteit, reeds zoo lang aan banden gelegd, dreef hem naar de Grand Mulets. Een slede bracht hem naar boven. Hij zond Grandpré, den bewaker van de hut, naar beneden en nam er zelf zijn intrek. De maan was helder en de weerkaatsing van het schijnsel op de blanke sneeuw stelde hem in staat heel den omtrek te overzien.

Het was tegen twee uur in den nacht, dat Paul's oor getroffen werd door een welbekend geluid. Er was iemand bezig treden te hakken in een steilen bergwand of in de glooiing van een gletscher. Paul's hart hamerde in zijn borst. Heel zachtjes, wetend dat elk geluid versterkt werd door de bergwanden, verliet hij de hut. Hij zorgde in de schaduw te blijven en wierp zich plat voor een rotsblok neer.

Het hakken klonk steeds duidelijker en duurde langer dan een half uur. Paul's ongeduld groeide met de minuut. Hij slaakte plotseling een zucht van verlichting. Eenige honderden meters terzijde van hem, op den top van een wand die als zeer steil bekend stond, verscheen de bepakte gestalte van een man. In de eene hand hield hij zijn bergstok, in de andere een kleine aks, waarmee hij trede voor trede van de gevaarlijke glooiing had uitgehakt.

De klimmer wierp een langen blik over den omtrek. De doodsche stilte stelde hem vermoedelijk gerust, want langzaam begon hij te dalen. Het duurde nogmaals een half uur voor hij zich op nieuw vertoonde. Hij verscheen bij de Grand Mulets en liep bijna geruischloos op de hut toe. Paul zegende zijn gelukkig gesternte, dat hem had ingegeven de lantaarn uit te blazen. Hij zag den onbekende voorzichtig binnentreden. Het volgende

oogenblik speelde er een vluchtig lichtschijnsel door de hut. De deur werd dichtgedaan en toen bleef daarbinnen alles doodstil.

Paul wachtte geduldig. Hij wilde den man overvallen in zijn slaap, waarbij elke tegenstand zoo goed als uitgesloten scheen. Eindelijk, tegen half vier, richtte hij zich op. Maar plotseling liet hij zich weer vallen. Van den gletscher Des Bossons kwam een schaduw aandansen. De onverwachte verschijning deed zoo spookachtig aan, dat Paul een rilling langs zijn rug voelde gaan.

Verbaasd vroeg hij zich af, wie zich in het holst van den nacht op den gevaarlijken gletscher waagde. Doch plotseling dacht hij aan de ongelukkige Marie Dufour. Zij had haar gewonen nachtelijken zwerftocht ondernomen en was ongetwijfeld van plan, een bezoek aan de hut te brengen.

Paul hield den adem in en wachtte gespannen af. Hij zag de ongelukkige vrouw naderen en voor het venster van de hut stilhouden. Er brandde geen licht, hoewel dit de gewoonte was als er een gast aanwezig was. De vrouw scheen eenig gerucht te hooren, want op haar teenen trad zij naar de deur. Maar de slaper daarbinnen, hoe vermoeid hij vermoedelijk ook was, werd terstond wakker.

Er klonk een zachte kreet en onmiddellijk daarop een stem. „Wie is daar?”

De deur werd opengerukt. In de opening vertoonde zich een man. Paul zag duidelijk, dat hij een opgeheven revolver in de hand droeg. Alles wat hierop volgde, ging als een bliksemstraal Paul's aandacht voorbij.

De vrouw slaakte een schellen vreugdekreet. „Eugène.... eindelijk.... je had beloofd te komen....” gilte zij.

Zij strekte de armen uit, maar de man was met een sprong buiten de deur. Zijn schrik was zoo echt en diep, dat hij ademhaalde met een geluid, dat op het zachte janken van een hond geleek. Hij strekte afwerend de armen uit, als bezwoer hij een spookverschijning. Zijn tanden klapperden op elkander en de revolver viel machteloos uit zijn hand. Zij ging af en de knal van het schot werd duizendmaal weerkaatst door de bergwanden.

De vrouw wankelde op den man toe. „Eugène, waar bleef je zoo lang.... je had toch beloofd spoedig terug te komen?....” snikte zij met een gebroken stem.

„Ga weg! Ga weg!” brulde de man. Zijn kreten

hadden iets dierlijks, het was duidelijk, dat de onverwachte verschijning van Marie, die hij misschien reeds lang dood had gewaand, hem een krankzinnigen angst inboezemde. Weer hiëf hij afwerend de armen op. Doch toen de vrouw op hem toesnelde, verloor hij het laatste restje zelfbeheersching. Hij sprong opzij en rende op den gletscher toe.

Alles ging zoo verbijsterend snel en deze ont-knooping was zoo onverwacht, dat Paul onbeweeglijk was blijven liggen. De schokkende ontmoeting verlamde hem en eerst toen hij den misdadiger weg zag snellen, overwon zijn plichtsgevoel alle andere aandoeningen.

Hij sprong op en snelde de vrouw achterna. Zij kwam veel vlugger vooruit dan Gillard en deze verloor spoedig alle voorzichtigheid uit het oog. Hij rende voort zonder te zien waar hij liep. Paul kreeg plotseling een voorgevoel van wat er gebeuren zou. Ontsteld bleef hij staan. Tegelijk zakte hij van pijn door zijn gewond been.

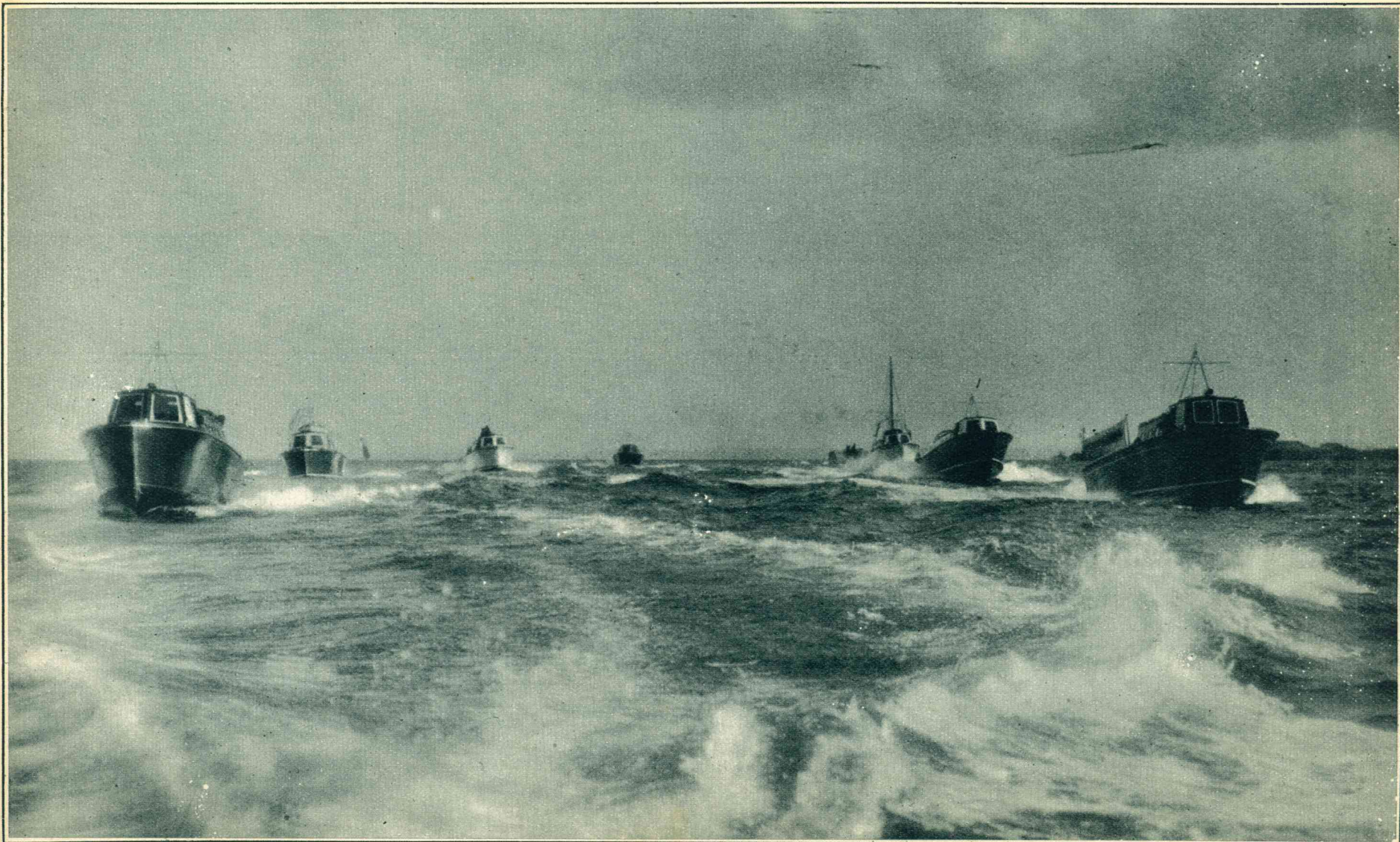
„Halt! Denk aan de kloven! Halt!” gilte hij.

De bergwanden weerkaatsten zijn waarschuwing met een honderdvoudige echo. De vluchteling scheen hem te hebben begrepen en tegelijk ontdekte hij het dreigend gevaar reeds vlak voor zich. Hij deed nog een wanhopige poging om zich in te houden en wilde zich achterover werpen. Het was echter reeds te laat....

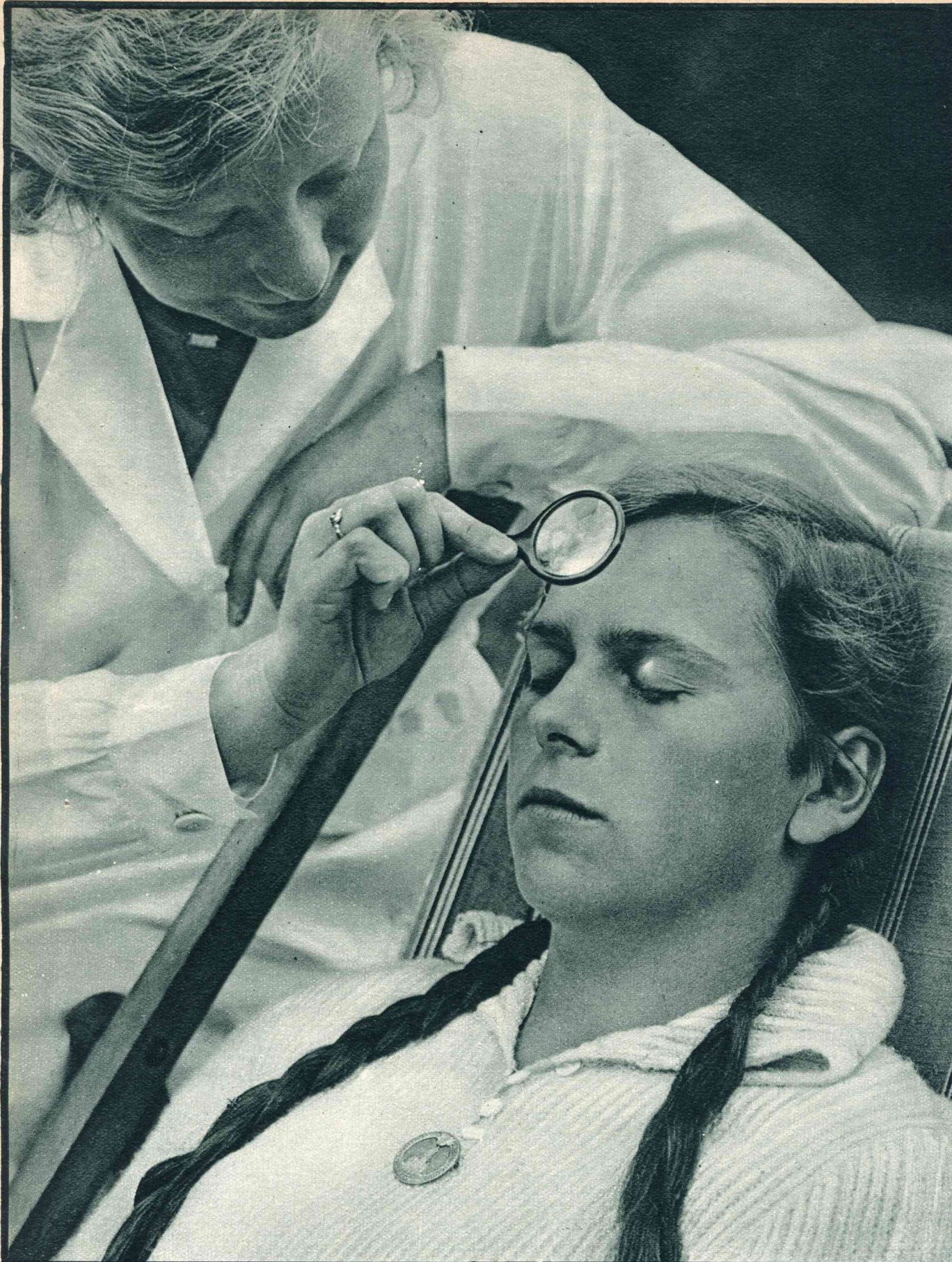
Paul sloot de oogen. Hij hoorde een doffe bons, toen een schuifelend geluid en plotseling een lang-gerekten gil, die uit de ijskloof opsteeg als het gehuil van een gemarteld hondenkoor. Toen werd alles stil. Aan den rand van de kloof lag een sidderende vrouw op haar knieën. Zij keek als verwaasd in het rond en snikte alsof het hart haar breken zou. Paul Brassard sleepte zich vermoeid naar haar toe.

„Kom mee, mademoiselle, het is hier gevaarlijk voor u,” verzocht hij met een gebroken stem. Willoos liet de vrouw zich wegleiden. Uit de diepte van Des Bossons en van de Petit Mulets klonken stemmen. Menschen repten zich om hulp te bieden. Maar alle hulp kwam te laat: voor de tragedie van den Mont-Blanc had de Groote Tooneelmeester de doodsvaan neergelaten.

De snelheidsproef: een motorbootrace op de Solent, de zeestraat tusschen Zuid-Engeland en het eiland Wight.

Oorlog

Foto's Fürstenberg.

U hoeft geen bril te dragen!" zegt de Amerikaan dr. Bates. „Verhelp de bijziendheid liever!"

Kan dat dan? Het moet kunnen, dacht dr. Bates, toen hij zelf bijziende werd. „Mijn oogen zijn toch niet verkeerd gebouwd," dacht hij, „en ik ben nog niet zoo oud, dat ze op raken — waarom kunnen ze dan niet net zoo goed mee als mijn vingers of mijn beenen?"

Hij wou géén bril opzetten. „Als ik een bril draag, worden mijn oogspieren hoe langer hoe lui, want rust roest. Dan begin ik met nummer 3, en ik moet telkens een sterkeren bril hebben, en waar is dan het einde?"

Hij wou zijn oogspieren niet lui, niet stijf, niet roestiger, maar frischer, soepeler maken — en dus begon hij die oogspieren te oefenen. Als dokter wist hij, dat de juiste werking van het oog met de gezondheid van het heele lichaam in verband staat, en dus ging hij ook die verzorgen. En zie — het lukte hem, zijn bijziendheid te verhelpen — in een paar weken tijds!

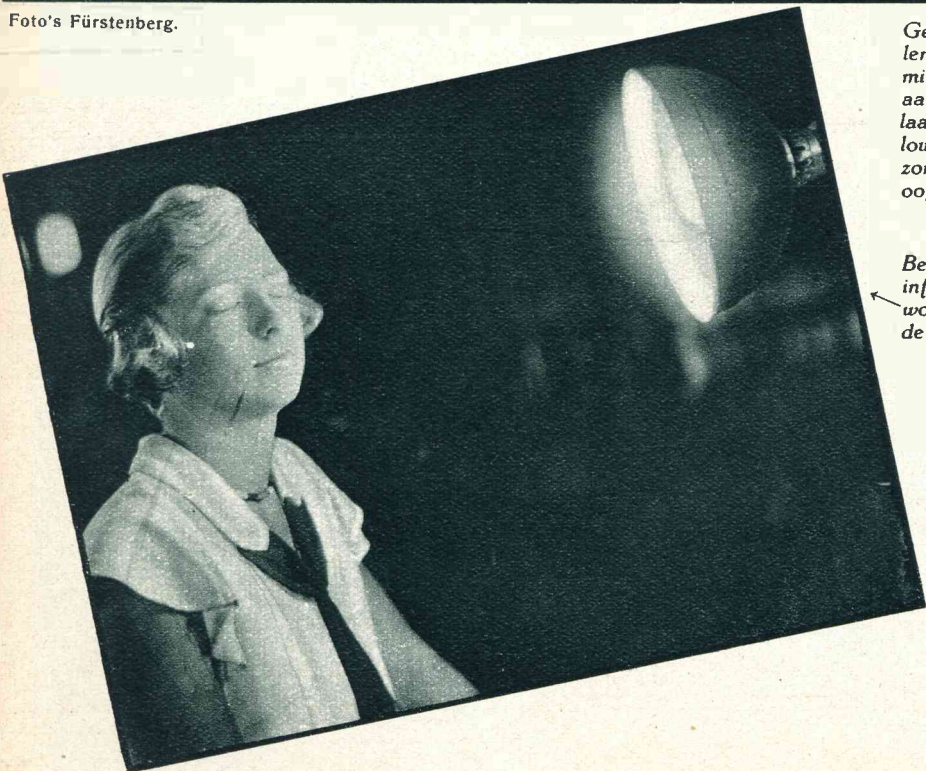
Hij ging zijn methode verder ontwikkelen, door studie en proeven bij andere personen, en schreef er toen een boek over. En nu zijn er — om van Amerika verder maar te zwijgen — in Duitsland verschillende inrichtingen, waar men iederen bijziende of verziende toeroept: „Zet af dien bril! Die maakt uw oogen slechter! Volg onze methode, dan worden uw oogen weer normaal!"

Er loopen zóóveel menschen met een bril, met grooten tegenzin, en zóóveel oogen worden steeds slechter, dat de vinding van den Amerikaanschen geneesheer een zegen der maatschappij genoemd mag worden. Als zij ten minste opgaat! En honderden reeds getuigen, dat zij er het brillendragen door aigeleerd hebben.

Geconcentreerde zonnestralen werken zeer gunstig — mits door geschoolde hand aangewend! De assistente laat, met behulp van een loupe, het geconcentreerde zonlicht over de gesloten oogen spelen.

Bestraling der oogen met infra-rood licht. Hierdoor wordt de bloedsomloop in de oogen bevorderd: betere voeding der oogen brengt genezing. Dit is slechts een onderdeel der lichttherapie.

De „grootte zwaai", een oefening, die liefst in de open lucht moet geschieden. Het lichaam zwaait drie-kwart-slag heen en weer, de oogen zien snel de ommeving passeeren. Het doel is losjes kijken, zonder staren.

aan den Bril

De bril immers is wel een hulpmiddel, om op het oogenblik duidelijker te zien, maar de oogen genezen, de trage spieren weer soepel maken, doet hij niet. Integendeel.

Het zal bij velen verbazing wekken, dat die genezing van bijziendheid en verziendheid en andere gezichtsfouten met zulke eenvoudige middelen geschiedt: een klein beetje gymnastiek, een stelselmatig, doeltreffend bewegen en oefenen der oogen, en eenige bestraling met lamp- en zonlicht. Eigenlijk is 't allemaal gymnastiek — oefening van de oogspieren en van andere lichaamsspieren, die langs een omweg het oog helpen.

Als ieder kind, zoo wordt er verzekerd, dat bijziend begint te worden, aanstonds zoo'n behande-

Hier oefent zich slechts één oog, dat namelijk, dat het minst scherp zag. Als beide oogen weer op één peil staan, gaan ze weer samen oefenen, om de bijziendheid verder te verhelpen.

Het „palmeeren”: de warme handpalmen worden voor de gesloten oogen gehouden, terwijl de ellebogen op 'n „bok” steunen. Dit ontspant en sterkt de oogspieren

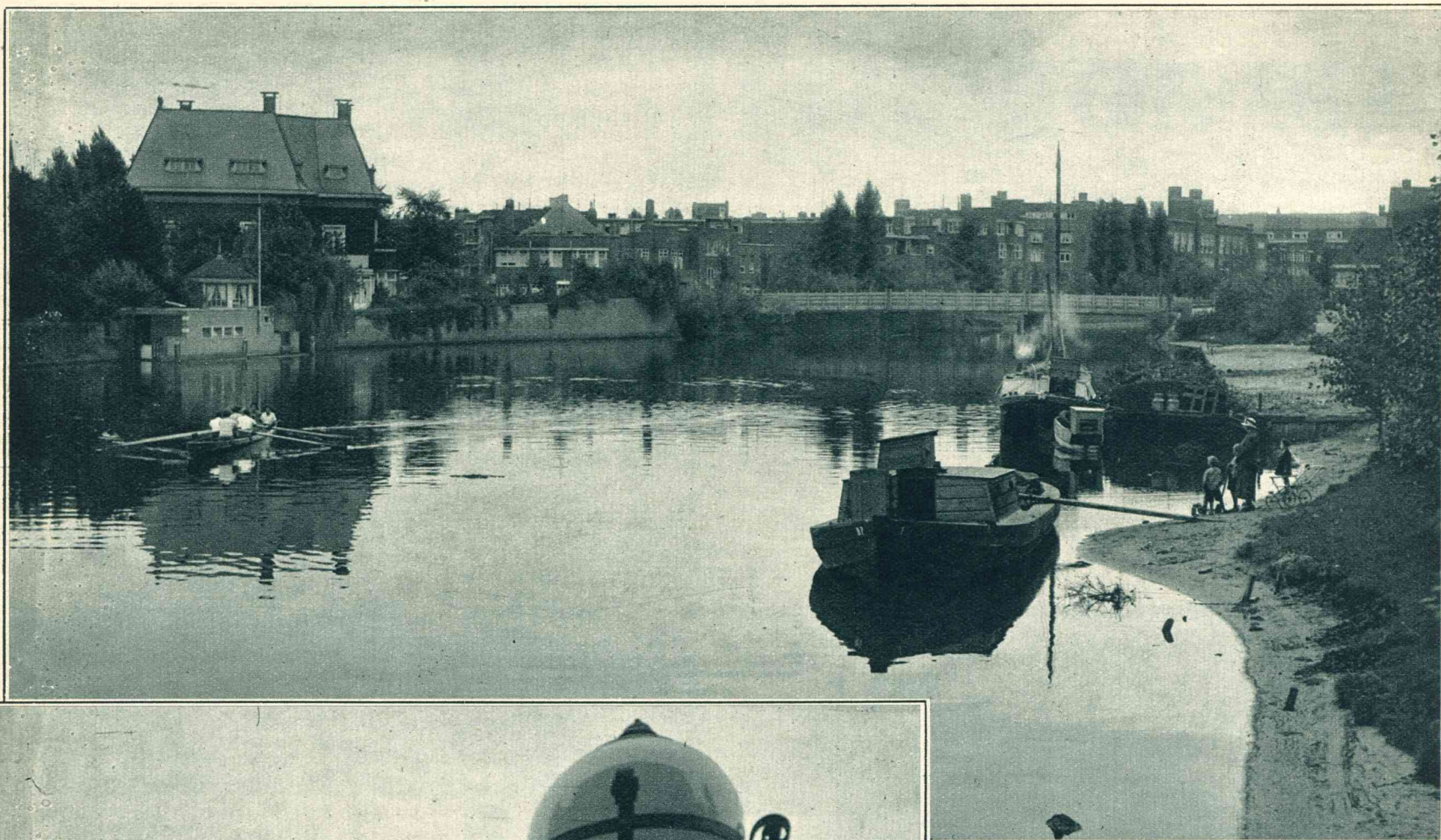
lingetje ondergaat — een kwestie van een paar uurtjes soms maar! — hoeven er haast geen brillen meer gedragen te worden. En de volwassene zal reeds in een behandeling van enkele weken aanmerkelijke beterschap bespeuren, zool niet geheel genezen!

Het komt hoofdzakelijk hier op neer, zegt men: Leer uw oogen goed gebruiken! Want de fout is ontstaan door verkéerd gebruik.

Enkele momenten der behandeling worden hier door foto's weergegeven. Die foto's zijn genomen in een der voornaamste inrichtingen in Duitschland, waar de oorlog tegen den bril gevoerd wordt — in het oogen-sanatorium te Fürstenberg in Mecklenburg. Er zijn in dien oorlog al heel wat brillen gevallen — waar eenieder zich over verheugen zal... behalve de opticiens!

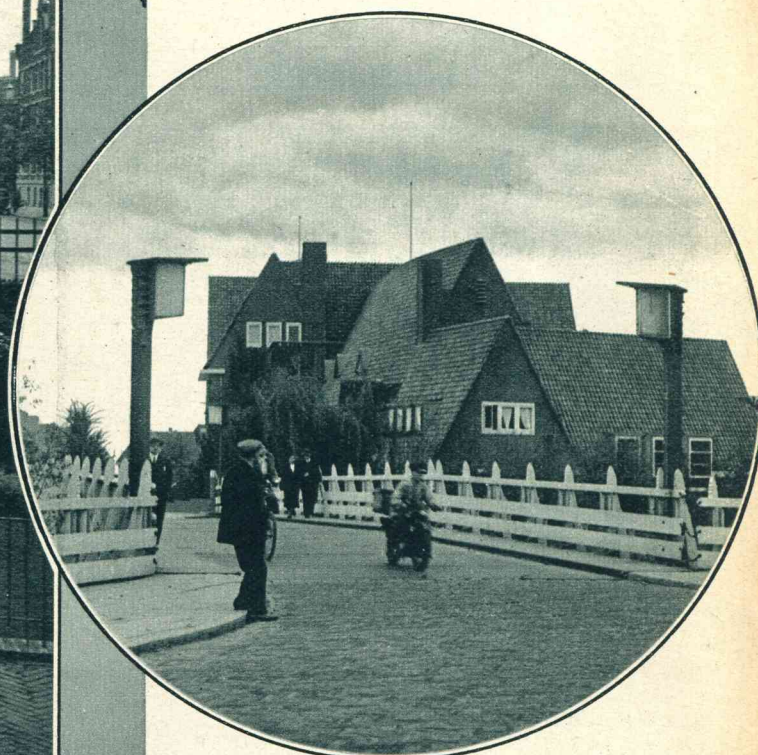
Verschillende oog oefeningen. — De linksche patiënt keek scheel. Het oog, dat zich verkeerd richtte, wordt afzonderlijk geoefend.

Late roeisters in de Reynier Vinkleskade.

AMSTERDAM- ZUID

Moderne bruggen- en huizenbouw (Muzieklyceum).

Het J. W. Brouwersplein met het Concertgebouw.

"4711" Tosca Eau de Cologne
Voor liefhebbers van geparfumeerde
Eau de Cologne.

Matt-Creme,
de "4711" Vanishing Cream,
maakt de huid mat en
zacht als fluweel.
Uitstekend als onder-
laag voor poeder.

Wees
opgewekt
en fris!

Begin den dag met
"4711" Eau de Co-
logne in bad- en wasch-
water; bevochtig polsen
en slapen met "4711"
wanneer ge vermoeid
zijt. — Ideaal voor af-
spuiten of -wassen na
het scheren.

4711 Eau de Cologne
Blauw-Goud Etiket

575

DRAISMA VAN
VALKENBURG'S
LEVERTRAAN-
LEEWARDEN

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

THEA

Roomachtige
nootvulling,
gecombineerd
met gerooster-
de amandelen.

RINGERS
Let op den naam!

Vermaarde
Schoon-
heden

Mad. de Tencin, Ninon de Lenclos,
Mlle de Lespinasse schonken reeds
in de 18e eeuw den modedrank
cacao in haar vermaarde Fransche
salons. In onze dagen zou haar
voorkeur ongetwijfeld ten deel
vallen aan de voortreffelijke

DROSTE'S
VERPLEEGSTER CACAO
ALTIJD WELKOM!

Verlangde prijzen
1 1/2 Kilo f 2.20
1 1/2 " f 1.10
1/4 " f 0.60
1/10 " f 0.28

Spoort plaatjes voor het album „Beli“.

Koopt geadvertenteerde artikelen!

Win Nieuwe Kracht

Reeds na een kortstondig gebruik
van Sanatogen — het zenuwsterkend
voedsel — zult gij U gezonder en
sterker gaan voelen. De drukkende
last van vermoeidheid en lusteloos-
heid zal van U afvallen, omdat
Sanatogen inderdaad nieuwe kracht
in zenuwen en bloed opbouwt
en Uw weerstandsvermogen ver-
hoogt.

Besluit nu gezond en sterk te wor-
den en weer volop van Uw leven
te genieten. Het kan — door Uw
levenskracht te vergrooten met
Sanatogen.

Bedenk dat meer dan 25000 genees-
heeren Sanatogen schriftelijk heb-
ben aanbevolen, als een ideaal
versterkend voedsel.

SANATOGEN
Het zenuwsterkend voedsel.

Verkrijgbaar bij alle Apoth. en Drog. à 11.— per verp.

„Een opbouwend proces vindt plaats
in de zenuwen na de toediening
van Sanatogen.“

schreef Prof. Mann te Oxford
als resultaat van zijn nauwgezette
onderzoekingen.

En vanavond, kinderen? Haarwasschen met Silvikrin Vader

Silvikrin Liquid Shampoo (Vloeibaar)

Vader heeft weer een nieuwen flacon meegebracht.
De andere was op, na tien wasschingen.

Silvikrin Liquid Shampoo, de flacon, gevuld met
de heerlijke vloeibare shampoo, die een zee van
schuim veroorzaakt en alle bezwaren wegneemt.

Een zee van schuim, dat hoofdhuid en haar reinigt
en de haren sterk maakt, geurend, golvend en de
teere hoofdzenuwen kalmeert. Stof, roos, onrein-
heden en -vettig haar verdwijnen en de haarwortels
blijven gezond.

De toepassing is zoo eenvoudig en prettig: Het
haar natmaken met goed warm water, dan ca. een
theelepel vol Silvikrin Liquid Shampoo er op en
met beide handen dik vol schuim maken. Dit schuim
laten inwerken en hoofd en haar ermee masseren.
Dan naspelen en het haar drogen. Dat doet
wonderen.

Altijd eerst het hoofd
natmaken. Daarna Sil-
vikrin Liquid Shampoo,
nooit andersom.

Gun Uw kinderen en Uzelven het
genot van de wekelijksche was-
sching met deze Nieuwe Sham-
poo, vinding van een Nederlandsch
geleerde. Zij bevat het Pure Silvi-
krin van Dr. Weidner, dat aan de
haarwortels de noodzakelijke voe-
ding teruggeeft, door het wasschen
er aan onttrokken.

Zij bevat zuivere, gereinigde grond-
stoffen, die aan het haar dien gol-
venden diepen glans geven van
gezonden haargroei.

Koop nog heden een flacon van 10 wasschingen, den
flacon die nooit omvalt, gevuld met de shampoo die
uw hart veroverd. Bij alle drogisten, parf. en kappers.

45c Silvikrin Liquid Laboratorium,
Rotterdam, Parijs, Zurich, Londen, Brussel.

De flacon voor 10 wasschingen
die nooit omvalt

neemt alle bezwaren weg!

15-2

'T ZAAANLAND IN VOGES
(KOOG-ZAANDIJK)

(Foto K. L. M.)

AND IN VOGELVLUCHT
(KOOG-ZAANDIJK)

JENNY

EEN ENGEL ONDER OORLOGSWRAKKEN door NORMA PATTERSON

De hoofdverpleegster hief 'n hand omhoog. Haar gezicht veranderde niet. „Ik heb in Frankrijk mijn eenigen zoon verloren, Jenny. Nu is de rest van mijn leven voor hen...”

Jenny stond, alsof zij in marmer veranderd was. — Het licht van het raam viel op het grauwe haar en de grauwe trekken van een gezicht, dat gevormd was tot trekken van strakke strengheid.

„Ik had niet gewild, dat hij ging. Hij was veel te jong. En 't was niet noodig — ik had niets anders dan hem. Toen hebben we gekibbeld, en hij is weggegaan zonder me gedag te zeggen. Hij wou mijn brieven niet beantwoorden. Hij begreep niet — hij heeft nooit begrepen dat ik... Ik heb een groote cake voor hem gebakken en daar ben ik mee op reis gegaan. Ik nam haar mee naar zijn kamp... Ze waren dien nacht uitgetrokken... Hij was gevallen.”

Jenny leunde met haar voorhoofd tegen de deur. Haar tengere handen wroongen zich in elkaar.

Er zong een vogeltje voor het raam, en de klok tikte korte, precieze seconden tusschen hen in, en er werd 'n baar langsgedragen, waar iets op lag, dat overdekt was.

„We kunnen niet allemaal onze gevoelens toonen. We kunnen niet eens onze liefde toonen. Maar we kunnen lijden.”

Zij liep naar haar schrijftafel, nam een papier op, legde het weer neer.

„Je kunt gaan.”

Jenny sloeg haar oogen op, met haar hart er in; en heel duidelijk stonden daar witte kruisen in, rij op rij, en nu wéér een er bij... Zij stak een beschroomde hand uit. Maar op dat onbewogen gezicht was er niets, waaruit bleek, dat zij gesproken had.

Jenny keerde zich om en liet haar alleen.

Baron Keating ontwaakte uit zijn slaap en hij lag in een weelde van gelukkige verwachting. Hij moest maar gauw opstaan, dacht hij. Straks kwamen de andere jonge schilders uit de buurt bij troepjes zijn trap op — ze gingen hier of daar eten, en dan een schouwburg.

Purperen schaduwen dreven aan uit de hoeken van de kamer. Het zonlicht, door de gordijnen glurend, veroorzaakte een bundel gouden stoffes, en hij werd zich krachtig bewust van de fijne welriekendheid van zijde en brocaat. Dit werd een van zijn goede dagen. Hij zou met de muurschilderingen beginnen. Hij voelde die ophooping van kracht, die verrukkelijke tinteling in zijn vingertoppen, het feest van kleuren, dat oplaaide in zijn hart.

Het licht in de kamer werd waziger. De zon bewoog zich Westwaarts. En de baan van gouden stoffes zwenkte nu naar buiten in plaats van naar binnen... een gestadige, vastberaden strooming. Hij scheen weg te drijven op een zee van heerlijkheid. Hij dacht — als een mensch weg kon varen op zoo'n getij!

Toen besepte hij! Besepte de opwaartsche vaart naar het licht... besepte den kus der bevrijding. Ja... vandaag... zou hij schilderen!

HOOFDSTUK VIII — RIJKDOM.

Op zaal 17 sneed Fred Gossip nog een keep in zijn kruk — 't waren er nu acht, één voor ieder jaar „binnen”. Tijd is hier een ding van weinig belang, en toch — al klinkt 't als tegenspraak — de eenige verandering, die we nog hebben. Vandaag is 't een verjaardag. De zesde April. Twaalf jaar geleden! Een trompet die schalde, oceanen over. Al die jongens — veel meer waren we nog niet —

schreeuwden hun antwoord naar den hoogen hemel. Wat hebben we dien dag gemarcheerd, met al den trots en het vertrouwen der jeugd. Weg die herinnering! Laten we niet denken... laten we niet vragen... geef ons te drinken van het wegwisschende water uit de bron der vergetelheid.

De geordende wereld gaat maar door, komt vooruit, neemt toe in welvaart. En ééns in 't jaar blijft ze stilstaan, met tranen op haar wangen, om een krans te leggen op het graf van haar „helden”.

En hier liggen wij. Hangende in een soort vagevuur tusschen de kwielen en de dooden. Om te gieren. Wat hebben we een komiek plaatsje in 't leven. Strijders — platgeslagen. Ha ha! Geef 'm zijn drankje. Stop 'm in bed. Taptoe in de stille zalen. Lichten uit! De slaap heeft de saaie omgeving wegeveegd — een spiegel opgehouden voor het verleden. Zij komen op uit den mist van den tijd — kameraden, gezichten, een stuk modderige loopgraaf, het kraken van wielen, troepen die elkaar passeeren op een smallen weg, schaduwen die vooruittrekken in den ochtendschemer, een jongen, die bij Soissons in 't zand bijt. (Ik heb hem gisteravond zijn avondgebed nog hooren opzeggen.) Opdringen; een andere stelling innemen. Ons goeie Derde — 't Zestiende van 't Derde! Waarom weet je nou niet meer, jij van 't Eerste, dat we mekaar daarginds hebben afgelost? Ik heb bij Malencourt mijn portie gekregen — een vlerk kwijt, en een beetje gas opgelopen, en die kapotte heup. Ja, we zijn dien dag heen en terug naar de hel geweest. Maar ik zal je nog wat zeggen — hierbij vergeleken was 't een hemel. Verstaan?

Hier liggen we.

Lente! Er gebeurt iets eigenaardigs, prikkelends in de lucht. Die teere schoonheid van April, die iets angstigs in zich heeft. Nog steeds dat klimopblad aan 't venster, door iedere wintervlaag bewogen op een dooden tak, die weer tot leven uitgesproten is! Wij kunnen niet anders — wij moeten hopen. Het veegt door de zalen in rijzende en deinzende golven, het tilt ze op, rij na rij, laag op laag van verminkte menschenvracht... opgezweept tot kalme, trillende geestdrift wegens die gefluisterde belofte der lente; een belofte van wetten, zoo fijn afgewogen, dat verliezen winnen is, en het verslagen neervallen de aanraking is van den zoom der victorie, en het sterven herleven is.

Er informeert iemand:

„Waar is Jenny toch? Waar zit Jenny toch?”

„Zie je wel? Ik dacht wel, dat er weer een steekje los zou zijn.”

Jenny zat in haar kamer midden op den vloer, met haar heele bezit om zich heen, in te pakken. Het lukte haar niet erg: ongeveer ieder stuk, dat in het oude koffertje ging, moest er weer een keer uit. Als zij zien kon, zou het wel beter gaan, dacht ze, maar er was zoo'n vreemd waas voor haar oogen.

Jenny ging weg. Weg uit No. 80. Deze kamer was haar kamer niet meer. Het groote sombere hospitaal met zijn stille gangen en zijn tragische deuren en zijn broedende, wachtende zwijgzaamheid was geen deel meer van Jenny's leven. Na bijna twee jaren vliegen, om een eindeloze taak bij te houden, in liefde en toewijding voor haar „jongens”, in bijna niet te dragen smart en verlies, in duisternis, die mettertijd licht werd; tusschen grijze muren, die de muren van een tehuis werden voor Jenny, omdat zij geen ander had; nadat zij haar hart zoo gebonden had hier, dat zij het niet meer terug kon krijgen — nooit — ging Jenny. Was zij ontslagen. Zij had hier niets bereikt; zij had niet geholpen; dat had de hoofdverpleegster haar gezegd.

„Bedoelt u,” had Jenny gevraagd, met een

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE. Het weesje Jenny Guest wordt buiten door haar tante opgevoed. Deze komt bij een brand om het leven en het jonge meisje trekt alleen naar de stad. Daar wordt zij ontroerd door het zien van een oorlogsinvalide en zij herinnert zich 'n droom uit vroegere jaren, waarin duizenden verminkte soldaten voorbijgeschreden. Zij slaagt er in haar opleiding tot verpleegster te voltooien en wordt aangesteld in het veteranenhospitaal, waar Dr. Huffy directeur is. Jenny maakt kennis met hem, met de hoofdverpleegster, met Amos, den hospitaalsoldaat, en met haar zaal 17. Zij gaat spoedig geheel in haar moeilijke taak op. De verminkten bewonderen en vereeren haar. Jenny maakt plannen om de Kerstdagen voor de soldaten zoo aangenaam mogelijk te doen zijn. De vrouw van een der verpleegden, Windy, die naar hem toe zou komen, verongelukte, terwijl zij, in strijd met haar belofte, op weg was naar een feest. Jenny weet de redactie van een der groote kranten over te halen het bericht niet op te nemen, zoodat Windy gelooft, dat zijn vrouw is verongelukt op weg naar 't hospitaal. Kort daarop vraagt een der verminkten haar ten huwelijk. Het wordt Jenny te machtig; zij vraagt verlof. Maar zij keert spoedig terug naar haar werk. De invalide huwelijkscandidaat sterft. Dan wijdt Jenny haar zorgen aan een gewonden vliegenier. Deze, Michael Fort, krijgt door Jenny's hulp gedaan, dat hij, hoewel zwaar verminkt, wederom kan gaan vliegen. Jenny zelf stijgt met hem op. Dr. Huffy en de hoofdverpleegster zijn woedend op haar, maar als Michael alléén een vlucht maakt boven het hospitaal, bewonderen zij 't jonge verpleegstertje des te meer. Jenny's genegenheid voor Windy groeit intusschen. Van het Kerstfeest en den Oudejaarsavond weet zij opnieuw iets bijzonders te maken. Tijdens een hevigen sneeuwstorm, als Jenny alleen in een hut bij 'n stervenden soldaat moet blijven, beseft zij, dat zij Windy liefheeft. Wanneer zij een invalide, die voor den oorlog kunstschilder was, wil helpen, geraakt zij in conflict met de hoofdverpleegster.

ontzettenden ernst in haar stem, want zij wou klaren wijn hebben, „bedoelt u, dat ik geen goede verpleegster ben?”

„Als verpleegster,” kwam kortaf het antwoord, „bent u absoluut niets waard. 't Zou een dwaasheid zijn, als u in 't vak bleef. Daarom kan ik u ook geen getuigschrift geven.”

Jenny stond daar, met heel groote en heel heldere oogen.

Zij wist niet, hoe lang ze zoo stond. Het kon niet zoo lang geweest zijn, als het haar toescheen, want niemand zette haar de deur uit. Na een poosje voelde zij, dat er weer leven in haar voeten begon te komen, en dat zij er weer op zou kunnen lopen.

De hoofdverpleegster, scheen het, had den heelen tijd doorgesproken, en Jenny ving van die lezing-voor-haar-alleen het laatste stukje op.

„Een verpleegster moet nooit met voorstellen of meeningen voor den dag komen. Zij is eenvoudig een praktische machine, die op een bepaalde plaats neergezet wordt, om bepaalde orders uit te voeren.” (Dit had Jenny al tal van malen gehoord). „Nu kunt u nagaan, hoe u in dit opzicht tekort bent geschoten; u ging maar waar u wou, en u deed precies of u thuis was. Eerlijk gezegd, heeft uw naam al meermalen op 't ontslaglijstje gestaan, maar dr. Huffy heeft voor u gesproken. Maar u bent nu zoo ongeloofelijk uit den band gesprongen, dat hij 't zeker met me eens zou zijn, als hij hier was, dat we u niet langer in 't hospitaal kunnen laten. Hij zal wel blij zijn, als hij terugkomt van die reis met dr. Florenz, dat de heele kwestie afgedaan is.” En toen voegde ze er bij, wegens die uitdrukking op Jenny's gezicht: „Je geeft toch toe, dat je mis bent geweest, is 't niet?”

Jenny gaf het grif toe.

„O ja — ik ben zoowat altijd mis. En 't gekste is.... ik tob er eerst zoo verschrikkelijk over, wat 't beste is.”

Zij had de stille kamer van zaal 10 opgeknapt. De muren beschilderd, gordijnen opgehangen, een kleed neergelegd en boeken, en een zacht licht laten schijnen, zoodat baron Keating, een kunstenaar, die lag te sterven en leed door de schrille van die witte muren („ik kan niet tegen iets leelijks opkijken, Jenny”) nog een laatste herinnering van schoonheid kon krijgen, om mee te nemen in de Duisternis. Jenny had zoo over hem getobd, dat zij nachten niet had kunnen slapen. Terwijl zij met wijdopen oogen in de donkere uren lag te staren, was zij tot haar besluit gekomen. Zij had toen begrepen, dat 't haar haar ontslag kon kosten. Zij kon er niets aan doen. Het had haar een dringend geval geleken — een kwestie van leven of dood. En er was zoo weinig noodig geweest, om die kamer mooi te maken. Met een paar uurtjes werk en Jenny's spaarpot, was 't gebeurd.

Het was geen eigenzinnigheid of weerspannigheid, die haar tot zulke dingen dreef — een kracht, die sterker was dan Jenny, lichtte haar buiten zichzelf, en wierp er haar hals over kop in.

Dit alles drong nu in haar naar boven — wat zij had willen doen — hoe zij het bedoeld had. En impulsief keerde zij zich naar de hoofdverpleegster.... zag op dat strakke, onaandoenlijke gezicht, hoe nutteloos ronduit spreken was. Terwijl zij daar stond, voelde Jenny den afstand tusschen hen beiden al grooter en grooter en grooter worden; tot de ééne heel daarginds stond, en de andere verweg dáár, buiten bereik van elkanders stem.

Spreken hielp niet. Zij kon 't niet eens verstaan, vanuit zoo'n ver land. Jenny hief dus een hand op, als droevig teeken van afscheid, en liep voor de laatste maal die kamer uit.

Jenny kon niet merken, dat de oogen van de oudere vrouw haar volgden; haar kleine, geknakte figuurtje — de banier der jeugd neergehaald. Voor de oogen van de hoofdverpleegster liep daar iemand anders weg — een jonge jongen, trotsch en beleedigd en boos om haar strakke weigering.... liep weg, om nooit weer bij haar terug te komen. Zij deed een stap naar Jenny toe — bleef toen staan. Neen. 't Was beter. Jenny had ongelijk. Zij zou altijd van die dingen blijven doen, in den gloed van een verbazingwekkend vuur, dat in een teer en zacht hart brandde.

Jenny ging inpakken.

Er kwamen geluidjes tot haar, bekend en lief. Het Fluit-, Trom- en Hoorn-corps (drie oude mannen) was buiten in den zonneschijn aan 't oefenen; en rare, onwelluidende wijsjes snierden gezamenlijk, verloren elkaar, grepen elkaar gauw weer vast, hielden een maat of twee maat, en raakten dan weer los. Het geronk van den zieken-auto, die aan de achterpoort stopte. Stemmen. Er floot iemand.

Herinneringen schoven voorbij. Drukke, gelukkige dagen. Mannen die „het haalden” en teruggingen naar huis; en mannen, die voorbij het Westen waren gegaan. Onder het pakken was haar het scheepje van Erney in handen gekomen, en zij bleef er peinzend naar zitten kijken. Wat moest zij er mee doen? Meenemen. Niemand anders gaf er iets om; en 't was haar fout geweest dat zij overal zoo veel om gegeven had. Jenny veegde haar oogen af met een wimpel, dien een van de jongens haar gegeven had, en wenschte dat zij een moeder had. Zij had behoefte om haar hoofd neer te leggen op den schouder van een moeder en maar te huilen, te huilen.

Een der verpleegsters klopte op de deur en draaide aan den knop. Had zij het gesnuif daarbinnen gehoord?

„Oogenblik.... even belet,” zei Jenny, en zij probeerde op te houden.

Oslo Fjord, de vele kilometers diepe insnijding in de Noorsche bergkust, aan het eind waarvan de hoofdstad des lands gelegen is.

Nu was zij klaar — alleen nog verkleeden.

Jenny stond op, keek naar haar witte uniform. Zij zou voor 't laatst nog een keer door haar zaal gaan, voor ze die uittrok. De jongens mochten niet weten, dat ze wegging. Dan zouden ze maar drukte gaan maken, en drukte maken gaf een massa verhooring, en verder niets. Zij bette haar oogen met koud water, nam een beetje poeder, trok haar schouders recht en ging.

Alles was al veranderd — van haar vervreemd. De gangen keken haar aan als 'n vreemde, die door 'n ruimte liep, die zij vroeger gekend had. Amos, de ijverige hospitaal-soldaat, hield haar staande om over Charley te praten. Charley was onrustig, gedrukt. Hij voelde den kouden adem op zijn wang. Hij wou naar huis, om zijn laatste dagen bij de zijnen door te brengen. Om uit de ramen naar de appelboomen te kijken, en het jonge goed, dat opkwam, en de bloemen, die kleurig opensprongen.

„En daar zit heusch wel iets in, juffrouw Jenny. Er zijn er, die hier vooruitkomen, maar er zijn er ook, die thuis beter zouden opschieten, omdat je ze niet kunt overplanten. Hij vroeg zooeven naar u. Hij moet een beetje opgekikkerd worden.”

„O, Amos, houd jij hem voor me in 't oog.... laat hem niet — alleen sterven!”

Zij beet in haar bevende lip en vluchtte snel den verwonderden blik op zijn vriendelijk gezicht.

Er was een gevoel van onwerkelijkheid over haar. Zij liep als in een mist, en door dien mist zag zij den boogvormigen ingang van de zaal, en zij bleef in de deuropening staan, om te wachten, tot het waas van gezichten duidelijk was geworden.

Er waren mannen op deze zaal, die terug hadden gekund naar een leven

van gezondheid en normale toestanden — maar zij hadden den strijd voor hun kameraden op zich genomen. Zij hadden er hun leven voor willen geven, dat de duizenden, die na hen blijven zouden, kans kregen, om het hunne te behouden. Zij waren de vechters. Als er iets mankeerde, hadden zij moed genoeg, om het te zeggen. Als er regelingen of hervormingen noodig waren, spanden zij er zich voor in. Wanbestuur, ontrouw, valschen schijn constateerden en ontmaskerden zij; en zij zagen er niet tegen op, ook de hooge ambtenaren in Washington aan te vallen. Aan deze mannen, en anderen die deden als zij, was het te danken, dat er invaliden-klinieken waren gekomen, en blijvende hospitalen in plaats van de tijdelijke loodsen, en brandvrije barakken voor de blinden en lammen en al te zwakken. Zij zouden doorvechten, zoolang zij nog bewust ademden.

Jenny was zich vandaag levendiger dan ooit bewust van hun offer, en zij zag hen als door een rook van den slag, als door het gedonder van kanonnen; zij zag, hoe zij waren voortgejaagd en verslagen, en toch niet vielen en het toch niet opgaven, en maar voortploeterden om ook den laatsten heuvel te nemen.

En dit was het juist, dat haar vermoordde. Zij had de kans gehad om te helpen, en zij had niet geholpen. Dat zou zij nooit meer kunnen goedmaken. De drama's hadden haar zoo ontroerd, dat zij om geen tact of voorzichtigheid had gedacht — zij had haar aanvechtingen in den wilde uitgegoot, en daardoor haar bedoelingen al van te voren verijdeld.... zij, die met zoo begeerige voeten was komen aansnellen, om zich in hun rijen te scharen, om haar eigen vaantje op te steken tusschen hun stralende banieren.

Zij riepen haar vroolijk toe, en Jenny riep terug en probeerde dat vreemde waas voor haar oogen vandaan te krijgen. Waar zij toch den heelen middag gezeten had....

Charley wenkte haar, wou praten. Hij had het in zijn hoofd gehaald, of hij niet naar huis zou kunnen — wou Jenny hem helpen? Er waren er maar zoo weinig, die partij voor hen trokken, die de dingen van hun standpunt konden zien; alleen Jenny — en dr. Huffy misschien, maar die was er nu niet. Die was op reis met dien buitenlandschen dokter, en wie weet wanneer hij terugkwam.

Zij vroeg: „Zullen wij je vrouw hier laten komen, Charley?”

„Die zal niet weg kunnen. De kinderen zijn te klein om alleen te laten, en ze zit altijd in angst, dat ze met lucifers zullen spelen. Nee, ik wil naar huis. Help me een handje, Jenny. Praat er eens met dezen of genen over. Als ze ons gaven wat het kost, om ons hier te houden, en als ze ons naar huis lieten gaan voor.... voor dat tijdje, dat we nog hebben, dan konden die arme bliksems, die er in willen en geen plaats kunnen krijgen, aan de beurt komen. Is 't niet zoo?”

Jenny gaf haar belofte. Wat moest zij anders?

Zij was weer bij de deur. Eén vlugge blik.... en toen snel weg.

En nu stond haar dat te wachten, waarover zij niet had durven denken. Windy! Als de buitenlandsche chirurg en dr. Huffy terugkwamen, zou Windy geopereerd worden. Als hij 't overleefde, had dr. Huffy haar gezegd, dan was er kans, dat hij weer heelemaal gezond werd. Zou zij de kracht hebben, nu naar Windy toe te gaan, wetende, dat het misschien de laatste keer was?

Zij bleef voor zijn deur staan, met de hand op den knop, de oogen dicht. „Help me, om er dóór te komen, en Windy een vroolijk gezicht te laten zien. Hij mag niet merken, dat ik wegga.”

Door geen woord of blik mocht zij verraden, hoe ongerust zij over hem was. Zij kreeg haar gezicht in de plooi. Zoo.... Jenny deed de deur open.

Maar toen zij dien helderen blik opving, en Windy's haar zag, warrig en jongensachtig tegen het kussen, en 't gretige lichtje, dat haar altijd tegemoet schoot, alsof Windy van een stoel opsprong om zijn gast te eeren.... toen werd het Jenny ondraaglijk. En omdat zij voelde, hoe snel haar krachten haar begaven, liep ze zijn kamer door en stak ze haar hoofd buiten 't raam, in de hoop, dat de milde wind de uitdrukking van folterend lijden van haar gezicht zou vagen. (Slot volgt.)

De zenen zusters, zoo noemen de Noren een reeks waterfallen aan den Geiranger-fjord.

Wie NU niet meedoet, doet NOOIT mee!

DE GROOTSTE HOOFDPRIJS

die ooit op de

HOLLANDSCHE GRONDCREDIETLOTEN

getrokken kan worden, komt **THANS** aan de beurt; 't is de **GROOTSTE** van **ALLE** trekkingen; hij bedraagt niet minder dan

120.000 GULDEN

welke kolossale som gelds, in zijn geheel, dus **ZONDER EEN CENT KORTING**, wordt uitbetaald. Reeds **15 NOVEMBER a.s.** geschiedt de serie-trekking.

Wie NU niet meedoet, doet NOOIT mee!

In het geheel loten **2000** prijzen uit, waarvan de kleinste f 15.— bedraagt. De trekkingen geschieden in het openbaar ten overstaan van Notaris W. F. van Campen, Prinsengracht 847, Amsterdam. Welnu, na toezending van slechts f 1.50 storting, ontvangt men 't nummer van het originele lot, waarmee men reeds deelneemt aan de **GROOTSTE** trekking en recht heeft op den **VOLLEN** prijs (dus ook op den **VOLLEN HOOFDPRIJS**) die erop mocht vallen; storting voor 2 stuks f 2.75; voor 3 stuks f 4.—; voor 5 stuks f 6.60. Elke koper ontvangt de lijst van 15 dezer gratis. Onmiddellijke toezending van 't verlangde aantal nummers volgt, na ontvangst van postwissel, aangeteekenden brief of per **Giro No. 206887** door de

Nationale Bank - Parklaan 65c - Haarlem

't **OUDEST** en **VERTROUWDEST** ADRES op dit gebied in Nederland. Profiteer van deze zeldzame en schitterende gelegenheid vóór 't te laat is en slechts **EEN KEER** in 't jaar voorkomt. Een stuk, dat aan deze en de daaropvolgende trekkingen deelneemt, kost f 15.—; er zijn 6 trekkingen per jaar en geen nieten

KOOPT GEADVERTEERDE ARTIKELN !

In de
diepdoor-
dringende
werking
ligt de
waarde!

Huidverzorging onder de huid,

dat is de moderne huidverzorging! Ook U kunt de huid van onderaf vernieuwen, stevig maken en verjongen, als U de huid beslist vaak met Crème Mouson inwrijft. Alleen Crème Mouson dringt zoo diep in de poriën van de huid, dat zij haar diepste celweefsel bij den opbouw en bij het spannen kan ondersteunen. Crème Mouson is er niet mede tevreden alleen de huidoppervlakte in te vetten, maar wordt geheel en al door het huidweefsel geabsorbeerd. Zij maakt de huid zoo zacht als zijde, frisch en gezond, zonder een onaangenaam vetglans daarop achter te laten.

CRÈME MOUSON

Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM

ten kantore

van vele vooraanstaande personen kunt U inlichtingen bekomen, over de buitengewone goede hoedanigheden van forty four.

• forty four gemaakte heerenkleeding is dan ook inderdaad het beste wat er op het gebied van heerenkleeding gebracht wordt.

• bovendien bedraagt de prijs van forty four gemaakte heerenkleeding thans slechts f 37.50, ook voor corpulente figuren.

37.50 voor ulsters
37.50 voor winterjassen
37.50 voor najaarscostuums
37.50 voor blauwe en zwarte costuums
37.50 voor smokingcostuums
37.50 voor rokcostuums
37.50 voor jacquetcostuums
37.50 voor colbert en vest en gestreepte pantalon
37.50 voor regen jassen

n.v. the house of quality

forty four

amsterdam • den haag • rotterdam
leidschestrat 7 groenmarkt 24 noord blaak 85

WIJZIGING ONGEVALLNVERZEKERING

In verband met art. 9 der verzekeringsvoorwaarden, brengen wij ter kennis van onze abonné's, dat art. 1b, luidende:

„Tusschen 18 en 60 jaar oud zijn,”

wordt gewijzigd in:

„Tusschen 18 en 70 jaar oud zijn.”

Alle betalende geabonneerden zijn derhalve door deze publicatie tot den 70-jarigen leeftijd verzekerd.

Verder wordt aan art. 3 toegevoegd:

„20 gulden, indien het ongeval de eenige en rechtstreeksche oorzaak is van de amputatie van ieder lid van een duim of wijsvinger, binnen 10 dagen na het ongeval; 5 gulden indien het ongeval de eenige en rechtstreeksche oorzaak is van de amputatie van ieder lid van elken anderen vinger, binnen 10 dagen na het ongeval.”

DE DIRECTIE

Vrouwenleven

Japonnen en Mantelcostuums

Het zal velen dames aangenaam wezen, dat 't mantelcostuum weer en vogue is gekomen.

Het is 'n prettige dracht, die met 'n extra blouse nog eens aardig gevarieerd kan worden. Naast allerlei fantasie-modellen hebben we er nog altijd het klassieke heerenmodel voor, slechts eenigszins gewijzigd hier en daar, door een verbreede schouderlijn, 'n anderen revers of het een of andere modieuze mouwendetail.

We geven hierbij de afbeeldingen van 'n paar nieuwe modellen, speciaal flatteus voor jonge, slanke figuren.

Daar is vooreerst een mantelcostuum van effen stof met sluiting als van een heerenmoking. De schouders — zeer modieus — breed en hoog, terwijl kraag en revers door 'n driehoek van elkaar gescheiden zijn. Dit mantelcostuum is er een van de soort die men vrijwel het geheele jaar door kan dragen en die naar behoefte kunnen worden aangevuld met 'n warme das, 'n warme blouse of 'n vos.

Ons tweede mantelcostuum is van meer wintersche allure, door den bontkraag ervan. Wordt zoo'n bontkraag echter dusdanig aangebracht, dat hij gemakkelijk weer is af te nemen, dan kan ook dit pakje zoowat 't geheele jaar rond gedragen worden; en vooral wanneer men den rok, zooals hier is aangegeven, van andere stof neemt dan het manteltje, is dit costuum wel uitermate praktisch. Men behoeft er dan niet zoo angstvallig voor te waken, dat de rok vooral niet meer dan noodzakelijk is gedragen wordt om 'n goed geheel te behouden. Zoo'n afstekende rok vertoont er vooreerst niet zoo duidelijk de kenteekenen van, wanneer hij meer gedragen wordt dan de

mantel, maar bovendien kan hij gemakkelijker door 'n nieuwen worden vervangen dan 'n rok van een en dezelfde stof als de mantel. Wel moeten natuurlijk de kleuren van manteltje en rok met elkaar harmonieeren. Wanneer, bijvoorbeeld, de mantel effen bruin is, dan moet datzelfde bruin overheerschend wezen bij de kleuren van de geruite stof voor den rok.

Het manteltje van onze afbeelding heeft 'n paar ingezette zakjes en is verder versierd met 'n bontkraag en met knopen. De geruite rok heeft 'n breeden, lossen overslag.

Men heeft noodig, voor den mantel: 1.70 M. stof en voor den geruiten rok: 1.30 M. Neemt men rok en mantel van dezelfde stof, dan heeft men voldoende aan 2.70 M. Een en ander van 1.40 M. breedte.

Voor 'n tweede rokje bij zulk 'n mantelcostuum beelden we hierbij nog 'n model af: een driebaansrok, waarvan voor- en zijnaden als stolpplooien zijn verwerkt.

Voor dezen rok heeft men 1.30 M. stof noodig van 1.40 M. breedte.

Eer we nu afstappen van het chapter mantelcostuums bespreken we nog even ons model *trois pièces* van tricolore. Het bestaat uit 'n rok, 'n kort manteltje en 'n langen mantel. De rok ervan is versierd met stolpplooien. Het korte manteltje heeft kraag, revers en manchetten van bont. De lange mantel, die van boven glad is afgewerkt, wordt daar onder kraag en revers van het korte manteltje geschoven. De met knopen versierde mouwen ervan zijn zóó gehouden, dat de bonten manchetten van het korte manteltje tevens ter garnering dienen van den langen mantel.

Dit ensemble kan bijzonder praktisch wezen bij zeer koude dagen, voor op reis en om in 'n auto te dragen.

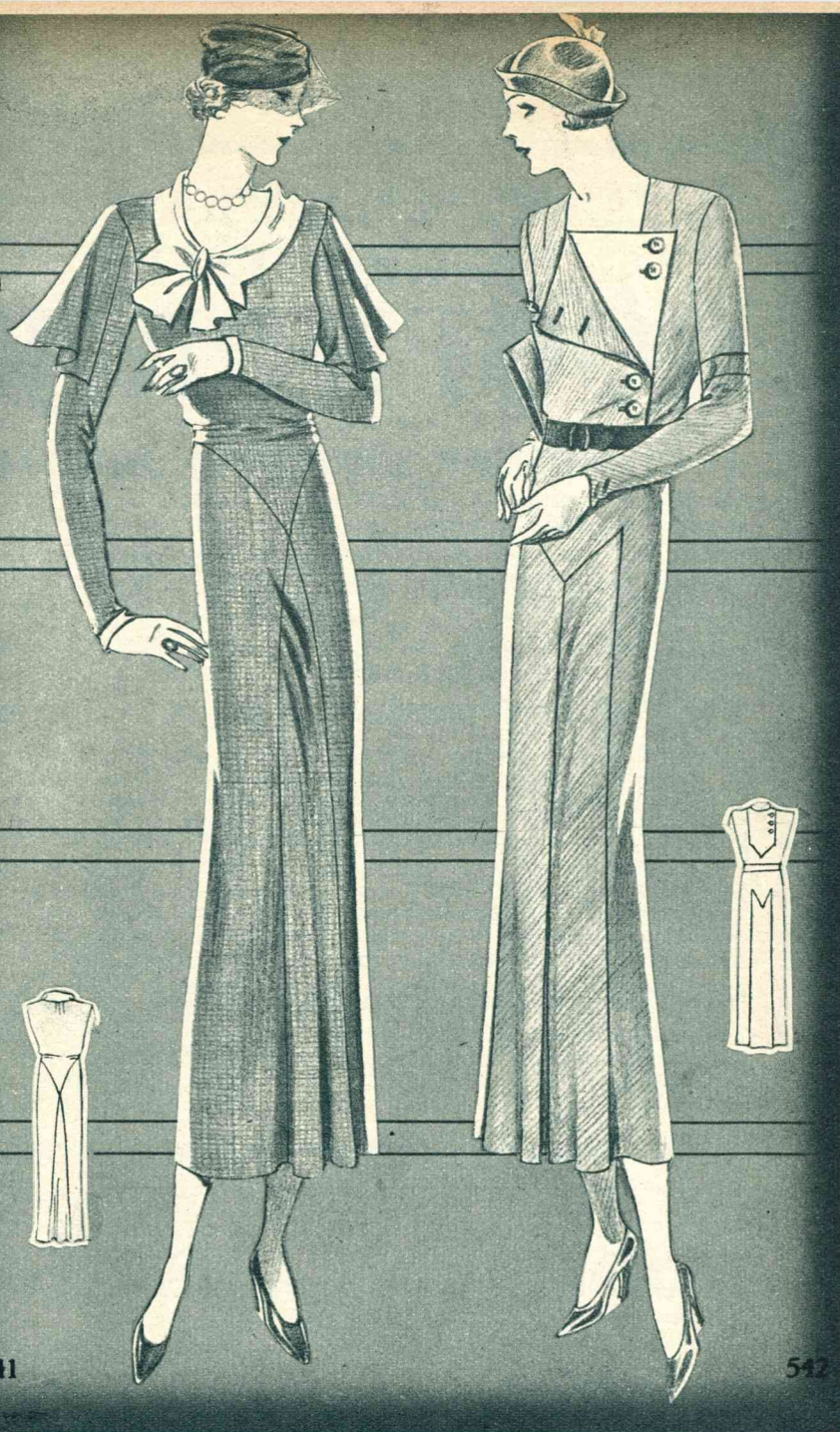
Men heeft ervoor noodig 4 M. stof van 1.40 M. breedte.

Japonnen. De hierbij gereproduceerde namiddag-japon van diagonaal serge heeft als revers 'n omgelegd voorpand. Het plastron van ons model is in wit laken genomen; men kan er echter ook iets anders voor gebruiken, dat gemakkelijk waschbaar is, ofwel men zou, door 'n paar verschillende afknoopbare plastrons te nemen, de japon nu en dan eens 'n ander aanzien kunnen geven.

De waarde van dit keurige en

528. Mantelcostuum bestaande uit effen mantel met bontgarneering en geruiten rok met breeden lossen overslag. Benodigde stof, voor den mantel 1.70 M., voor den rok 1.30 M. Voor het geheele costuum van een en dezelfde stof 2.70 M. Een en ander van 1.40 M. breedte.

529. Mantelcostuum van effen stof met sluiting als van een heerenmoking. De schouders zijn, zeer modieus, hoog en breed. Benodigde stof 2.50 M. van 1.40 M. breedte.

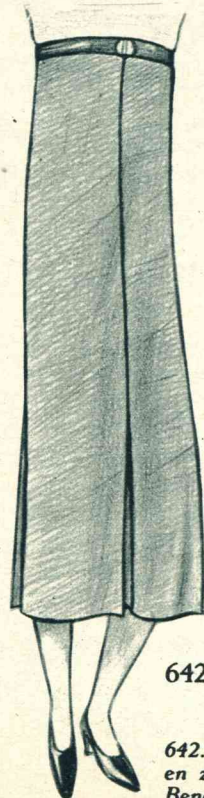
541. Japon van crêpe spirale met gedrapeerde vleugelmouwjes en satijnen kraag. De lange puntig uitlopende taille en de smalle voor- en achterbaan maken dit keurige toiletje ook zeer geschikt voor eenigszins zware figuren. Benodigd: 4.50 M. stof van 1 M. breedte. 542. Namiddagjapon van diagonaal serge, met revers van het omgelegde voorpand, plastron van wit laken en leeren ceintuur. Benodigde stof 2.75 M. van 1.40 M. breedte.

modieuze toiletje ligt vooral in den eenvoud ervan. Daardoor is het weinig aan mode onderhevig en kan men er dus langen tijd genoeg aan beleven.

Er is voor deze japon 2.75 M. stof noodig van 1.40 M. breedte.

Onze tweede namiddagjapon werd ontworpen in crêpe spirale. Dit toilet is, omdat het geen ceintuur heeft, ook voor zwaardere figuren geschikt. De lange, van voren en van achteren in 'n punt doorlopende taille doet, evenals de smalle puntige voor- en achterbaan, de gestalte slanker lijken dan ze is.

Ook dit toiletje is er een, dat zeker niet spoedig zal gaan vervelen. Mocht dit mettertijd het geval worden met de modieuze gedrapeerde mouw-vleugeltjes, dan kunnen die eenvoudig worden afgenomen. Het toilet is verder versierd met een sierlijken satijnen kraag welke door de praktische vrouw ook alweer van goed waschbaar materiaal kan worden genomen.

642

642. Driebaansrok van fantasiestof. Voor- en zijnaden zijn verwerkt als stolpplooien. Benodigd 1.30 M. stof van 1.40 M. breedte.

Men heeft voor deze japon nodig 4.50 M. stof van 1 M. breedte.

Van al deze, aan ons modeblad „Winterweelde” ontleende modellen zijn bij onze administratie patronen verkrijgbaar voor 35 cents, terwijl het patroon van den rok slechts 20 cents kost. Er is tevens bij onze administratie 'n handleiding verkrijgbaar, die voor beginners op het gebied van naaien buitengewoon nuttige wenken geeft en waar ook meergevorderden zeer zeker hun voordeel mee kunnen doen.

PAULA DEROSE.

527. *Trois pièces model van tricolore, bestaande uit rok, korten mantel en langen mantel. Het korte manteltje heeft kraag, revers en manchetten van bont, terwijl de lange mantel zonder kraag of manchetten is. Benodigde stof 4 M. van 1.40 M. breedte.*

Een voetenzak.

Koude voeten te hebben is iets verschrikkelijks. Al is de kamer nog zoo heerlijk verwarmd, toch kan het langs den grond tochten en juist die tocht geeft u soms ijselijk koude voeten, wat nooit beter te voorkomen is dan door een z.g. voetenzak te gebruiken. Ook op een lange reis of in een auto is de voetenzak heerlijk.

We kunnen een langwerpige of rond model maken en als materiaal leer, imitatie-leer of suède gebruiken. De bovenkant kan ook gemaakt worden van kleine stukjes leer in verschillende kleuren, aan elkaar gezet. We koopen daarvoor in een lederhandel van die ongelijke afvalstukjes, die wat bijgeknipt worden en tot een cirkel of het langwerpige afgeronde model van no. 1 samengebracht worden. Beide modellen bestaan uit een onder- en een bovenkant van leer of imitatie-leer en een reep van imitatie-leer

van 10 c.M. breedte. De binnenbekleding is van lamsvel of schapevacht, doch men kan hiervoor ook imitatie bontsoorten gebruiken, die eveneens goed warm zijn; een voering van matting maken we tusschen het leer en de vacht. De reep van 10 c.M. in model 1 loopt niet geheel door, doch tot op de opening van 40 c.M. van boven, welke cirkelvormig loopt. De andere dichte kant van den zak loopt recht. Bij het laatste model wordt de matting-voering gelegd op den binnenkant van het leer en de voering en de strook worden aan één cirkel bevestigd. Deze reep is 3,14 maal de omtrek plus 1 c.M. voor inslag. Naai door de verschillende materialen heen en naai vervolgens den anderen cirkel aan de strook, doch laat bij dezen ongeveer 40 c.M. open, gebruik sterk draad.

Bij de bontvoering gebruikt men sterk smal galon, rondom den cirkel en de smalle strook, legt iederen cirkel op het leer en zoomt het galon aan de matting — een opening overlatend als te voren. Men slaat vervolgens het boorband op de strook, legt het rondom in den zak, en stikt dit stevig vast met de hand; de kanten zullen juist de randen van de cirkels bedekken. Nu werken we de opening af. We maken eerst een lus, een leeren strookje van 18—6 c.M. Dit wordt over de lengte in drieën gevouwen, en de overgeslagen kant kan vastgelijmd worden met een sterke lijmsort. De lus

wordt dubbel genomen, en de einden gewerkt tusschen de voering en de buitenbekleding, en vastgenaaid aan de mattingstof, precies in het midden van de opening. Dan wordt de opening afgewerkt, door 1 c.M. van het leer over de mattingstof te slaan en het stevig vast te maken aan het boord van de bontvoering. Bij den bovensten voetenzak wordt de opening afgewerkt met een rand van imitatie-bont.

D.D.L.

Haakwerk.

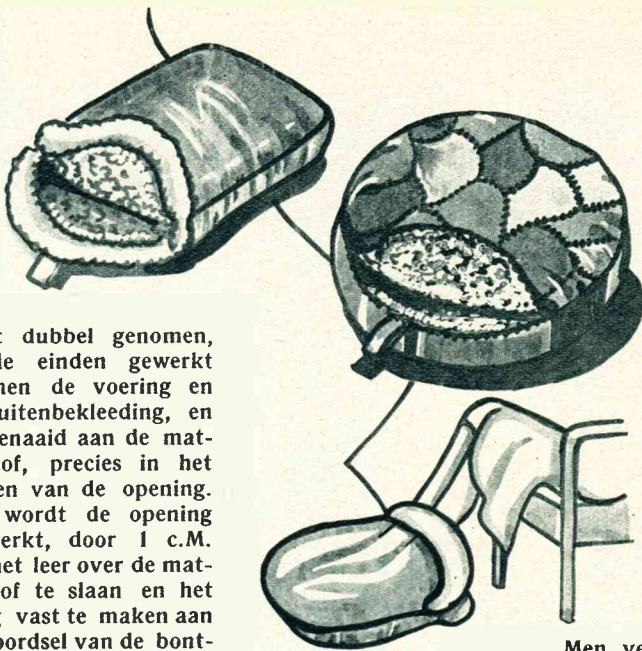
Aan de vele liefhebsters van haakwerk onder onze lezeressen beloofde ik, in 'n vorig nummer, nog eens te zullen vertellen hoe allerlei gehaakte motieven, zooals we er toen 'n viertal bespraken, voor lersch haakwerk en dergelijke aan elkaar gezet worden. Men kan dit doen op verschillende manieren. Eerst worden de figuren losjes omhaakt, bijv. met 1 vasten st., 3 losse st., 1 picot van 4 losse st. en 1 vasten st. in den 1sten daarvan, 3 losse st., 1 vaste st. De vaste steken plaatst men hier en daar, op gelijke afstanden, om het figuur heen. Ook kan men, in plaats van 3 losse, 1 picot, 3 losse, telkens 7 losse st. haken en die in 'n 2den toer weer omhaken met vaste st., met 'n picot daar midden tusschen. Het geheel wordt daardoor natuurlijk sterker en deze methode is daarom aan te bevelen voor 'n blouse, bijv., of voor iets, dat dikwijls gewasschen moet worden. Men kan de omhaakte figuren dan op allerlei wijzen aanwenden, o.a. voor kleedjes, kant, entredeux, kraagjes, manchetten enz. De figuren rijgt men daarvoor op gelijke afstanden op het model, dat men wenscht en men verbindt ze dan onderling door losse st. met hier en daar 'n picot ertusschen en vaste st., en in plaats van vaste steken stokjes, wanneer het figuur dit wenschelijk maakt. Waar men de ruimte tusschen verschillende figuren wat groot vindt, haakt men 'n rondje van losse st. met 1 of meer toeren vaste st. of stokjes daar omheen, om weer als middenstukje te dienen. Het invullen tusschen de verschillende figuren behoeft niet volkomen gelijkmatig te zijn. Waar dit beter uitkomt, haakt men 'n losse st. meer of minder, 'n stokje in plaats van losse st. of in plaats van 'n vasten st. enz. Dit is juist de bekoring van lersch haakwerk, dat men het op allerlei manieren kan wijzigen.

We geven hierbij een voorbeeld van 'n paar rosetten, in 'n vorig nummer besproken, vereenigd tot 'n entredeux. Op ongeveer dezelfde wijze kan men ze ook verwerken voor kant, voor vier-

I. Hoe men van eenige gehaakte motieven (beschreven in een vorig nummer) een rond kleedje kan maken met gehaakt middenstukje.

II. Hoe de reeds vroeger beschreven bloemmotieven op eenvoudige wijze aan elkaar gehaakt kunnen worden.

III. Hoe verschillende der reeds beschreven figuren aan elkaar gewerkt kunnen worden tot lersch haakwerk.

kante of ronde kleedjes, kraagjes, manchetten enz.

Het bloemenmotief met steeltje, waarvan we reeds het patroon gaven, vinden we hierbij verwerkt tot 'n rond kleedje. Er zijn daarvoor voor eerst 11 figuren in de rondte aan elkaar gezet. De gebogen steeltjes zijn dan omwerkt met 1 stokje, 5 losse st. telkens. Boven op ieder steeltje komen daarbij 2 stokjes met 5 losse st. ertusschen in één st., terwijl er aan den onderkant geen losse st. tusschen de 2 stokjes van beide hierdoor aan elkaar gevoegde steeltjes komen.

Voor het midden igtur haakt men 15 losse st., die men tot 'n rondje verbindt. Daaromheen haakt men 25 vaste st.

2de toer: in elken vasten st. 1 stokje (3 losse st. voor het 1ste stokje), waarbij men beide lussen opneemt.

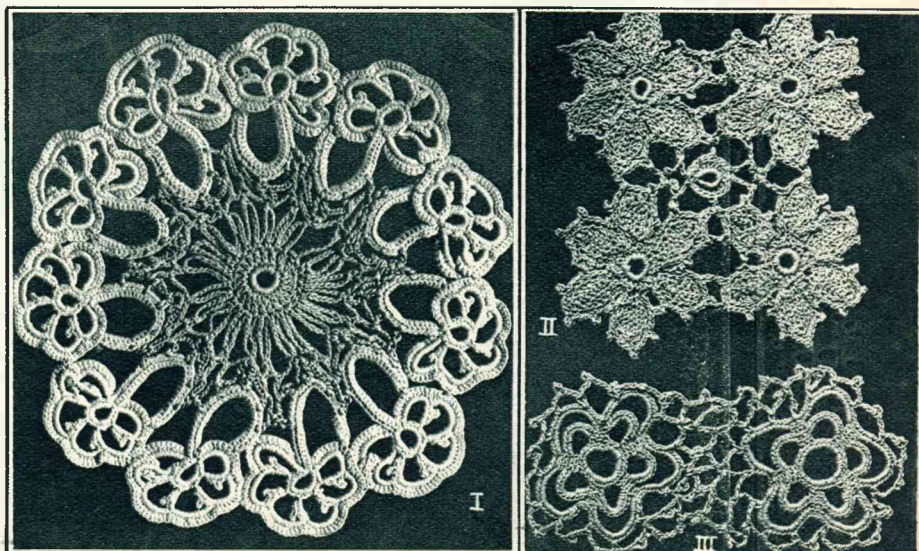
3de toer: In elk stokje 1 vaste st. en tusschen 2 vaste st. in telkens 15 losse st.

Men verbindt dan dit middenstukje met den rand van bloemmotieven als volgt: 1 vaste st. om den bovensten losse st. van 'n steeltje en om een der lussen van het middenstukje, 3 losse, 1 stokje in het onderste gaatje boven 't steeltje, 1 vaste in de volgende lus van het middenstuk, 1 stokje in het onderste gaatje van het tweede steeltje, 3 losse, 1 vaste om de middelste losse boven op het steeltje en om de volgende lus van het middenstukje, enz. enz.

Men kan zulk een kleedje natuurlijk, naar believen, grooter of kleiner maken. Daarvoor maakt men dan eenvoudig het middenstukje grooter of kleiner en men neemt meer of minder figuren voor den rand. Ook kan men de bloemmotieven in het rond, na den eersten toer er om heen, met 'n tweeden toer recht afwerken en den aldus verkregen rand om 'n linnen kleedje naaien.

Het derde in 'n vorig nummer reeds besproken figuur is bij ons voorbeeld weer op 'n andere manier verwerkt. De figuren zijn, in den laatsten toer, reeds aan elkaar gehaakt bij de picots. In plaats van: 4 losse, 1 vaste, haakt men dan: 2 losse, 1 vaste in picot van het andere figuur, 2 losse, 1 vaste. Voor het kleine rondje, dat de ruimte tusschen 4 figuren invult, zijn gehaakt: 12 losse st. tot 'n ringetje verbonden, daarom 22 vaste st. en hierin weer vaste st. waarbij enkel de voorste lussen zijn opgenomen. In dien laatsten toer wordt het rondje meteen tusschen de 4 bloemmotieven in gehaakt. Men begint, aan den hoogen kant, met 2 losse st., 1 vaste st. in de 2de picot van de punt af, 2 losse st., 1 picot, 1 stokje in de 2de picot van het volgende bloemmotief, 1 stokje in de 2de picot van het 2de figuur, 1 picot, 1 vaste st. in de 2de picot van het volgende blad, 2 losse st., 5 vaste st. om het rondje, 1 vaste st. in de bovenste picots van 2 bladen, 5 vaste st. om het rondje. Verder de 2de helft op dezelfde wijze.

Men kan op deze manier kleedjes enz. maken van elke grootte. Ook voor ronde kleedjes leent dit figuur zich uitnemend. Men kan er dan, evenals bij het andere ronde kleedje, het een of andere middenstukje voor haken, ofwel men naait de bloemfiguren rondom 'n linnen kleedje. THERÈSE.

De vriendinnen.

DE DOODE HAND

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

Matsu no Kioshmo was in den foyer van het theater der Vier Wouden in Tokio het middelpunt van een kleinen kring opgewonden nationalisten. De jongelui verkeerden in een overmoedige stemming, goeddeels veroorzaakt door de overvloedig genoten champagne, terwijl de aanwezigheid van den vicomte de Sérusier, den Franschen gezantschapssecretaris, die in hun onmiddellijke nabijheid gezeten was, hun opgewonden gemoederen prikkelde om uiting te geven aan den haat die hen jegens alle vreemdelingen bezielde.

De jonge Fransche diplomaat, sinds korten tijd verloofd met Yamato, de eenige dochter van baron Oemashi, bestudeerde met voorgewende aandacht het programma der tooneelvoorstelling; hoewel de jonge heethoofden zich reeds eenige malen op beleedigende wijze over verschillende Europeesche naties hadden uitgelaten, hield hij zich in bedwang en liet de sarcastische opmerkingen langs zich heengaan.

Teneinde zich aan de opmerkzaamheid van de jongelui, die het blijkbaar op hem hadden gemunt, te onttrekken, stond hij op en trachtte langs de tafeltjes der Japannezen heen de schouwburgzaal te bereiken. Een algemeen hoongelach bewees dat men zijn vertrek als een vlucht beschouwde en plotseling geïrriteerd wierp hij een donkeren blik op den jongen Kioshmo, die onmiddellijk van zijn stoel opstond en hem uittartend aankeek.

„Ik herhaal het, vrienden: die vervloekte Franschen moesten ons heilig land uitgeworpen worden, zij maken Japan tot het slachtoffer van hun kuiperijen, zij putten onze bronnen van welvaart uit en zij brengen onze mooiste vrouwen het hoofd op hol. Weg met de Franschen!”

De stem van den jongen Japannees klom schor en zijn tong sloeg dubbel en daarom liep de Franschman met een onverschillig schouderophalen door. Voor hij evenwel de schouwburgzaal bereikt had, voelde hij zich ruw bij den arm gegrepen en alsof hij door een scorpioen was aangeraakt, schudde hij de hand van zijn beleediger van zich af.

„Weg met de Franschen, verstaat ge 't, monsieur?” herhaalde de Japannees, terwijl hij zich in dreigende houding voor den diplomaat plaatste.

Van de tafeltjes der nationalistes klom luide bijval en van alle zijden kwamen bedienden toeschieten om den opgewonden Japannees tot rede te brengen.

„Gij behoort tot een natie van dieven en eerrovers, hebt ge me daarop niets te zeggen, monsieur?” viel Kioshmo opnieuw uit.

De Franschman werd doodelijk bleek en dreigde een oogenblik zijn zelfbeheersching te verliezen.

Toch klom zijn stem ijsig koel toen hij den Japannees antwoord gaf.

„Ik heb er alleen op te zeggen, dat ge mijn natie genoegdoening zult geven, monsieur,” beet hij den ander toe.

„Die kunt ge van me krijgen, waar en wanneer ge wilt,” viel de Japannees met een sarcastischen glimlach uit. „Als ge niet te laf zijt, kunt ge me uw getuigen zenden”....

„Pardon, monsieur, ik eisch geen persoonlijke genoegdoening,” onderbrak de diplomaat hem. „Gij hebt de Fransche natie beleedigd en voor den smaad haar aangedaan zult ge op een vernederender wijze moeten boeten dan met een paar druppels bloed, die u in de oogen van uw vrienden tot een held zouden maken. Ik weet welken weg ik te bewandelen heb: au revoir, monsieur.”

De Franschman wendde zich om en terwijl achter hem een hoongelach opsteeg en hem een sarcastisch: „lafaard!” werd nageroepen, verliet hij den foyer en den schouwburg en liet zich regelrecht naar de Fransche ambassade brengen.

Den anderen morgen overhandigde de ambassadeur den Japanischen minister van Buitenlandsche Zaken een uitvoerige nota, waarin kennis werd gegeven van de beleediging de Fransche natie in het openbaar aangedaan en waarin voldoening werd geëischt en op bestraffing van den schuldige werd aangedrongen. Dienzelfden middag brach

de Japansche minister den ambassadeur een tegenbezoek, bood hem namens de regeering zijn verontschuldiging voor het betreurenswaardig gebeuren aan en beloofde, dat de ambassadeur op de hoogte zou worden gebracht van de straf die den schuldige zou worden opgelegd.

Hoewel de gebeurtenis voor niemand in Tokio een geheim bleef, werd den bladen verboden erover te schrijven en twee dagen later was de pijnlijke geschiedenis reeds uit het middelpunt der publieke belangstelling verdwenen.

Een week na het bezoek van den Japanschen minister ontving de ambassadeur bericht, dat het den Mikado had behaagd den jongen Kioshmo voor de geheime rechtbank voor staatsmisdrijven te brengen. De rechters hadden den schuldige met algemeene stemmen ter dood veroordeeld en als laatste gunst had de Mikado den veroordeelde de keus overgelaten tusschen den strop en de harikiristraf, welke laatste sinds eeuwen tot de Japansche rechtspleging behoort. Kioshmo had er de voorkeur aangegeven harikiri te plegen, waarom de vicomte de Sérusier uit naam van Zijne Majesteit werd uitgenoodigd den volgenden dag bij de voltrekking van het vonnis tegenwoordig te zijn.

De eerste gevoelens die De Sérusier na de lezing van deze kennisgeving overvielen waren die van walging en afschuw. Het stuitte hem tegen de borst een man in koelen bloede zelfmoord te zien plegen, zelfs al was die zelfmoord een door de Japansche wetgeving min of meer wettig-geijkte straf. Hij begreep echter dat hij zich niet als getuige van het vonnis aan de uitnoodiging onttrekken kon en hoewel met een bezwaard hart, gaf hij kennis dat hij aan het verzoek van den Mikado, dat weinig minder was dan een last, zou voldoen.

Dienzelfden avond dineerde de Franschman bij de ouders van zijn verloofde. Yamato werd in Tokio zoowel door de Europeesche als de Japansche society geroemd om haar schoonheid en lief-talligheid en toen De Sérusier zich na het diner liet ontvallen welk een weerzinwekkend schouwspel hem den volgenden dag wachtte, werd het hart van de kleine Japansche onmiddellijk door medelijden met den jongen veroordeelde bewogen.

Gedrukt, nerveus spelend met haar vingers, bleef zij eenige minuten voor zich uitstaren, maar eindelijk hief zij haar blik op en keek haar verloofde met betraande oogen aan.

„Zou je een lieven, heel lieven wensch van me kunnen inwilligen, François?” klonk bevend haar stem.

„Van wie ter wereld liever dan van jou, liefste?” vroeg hij, haar met een gelukkigen glimlach aanziende.

„Zou je.... Kioshmo is jong en overmoedig, hij bemint ons vaderland, hij was niet ten volle toerekenbaar toen hij je beleedigde, zou je.... geen genade voor recht kunnen laten gelden, François? Als je er terstond den ambassadeur over spreekt, als hij onmiddellijk onzen minister kennis geeft dan het zijn wensch is dat het leven van den veroordeelde wordt gespaard, dan is er geen twijfel aan of de Mikado zal hem begenadigen....”

Aanvankelijk aarzelend, maar allengs vlugger en hartstochtelijker had Yamato haar verzoek voorgedragen en in bange verwachting keek zij nu haar verloofde aan. Het gelaat van De Sérusier verstarde als een masker en bleek, maar met een vastberaden uitdrukking op zijn gelaat schudde hij ontkennend het hoofd.

„Nee, dat is onmogelijk, liefste,” antwoordde hij gedecideerd. „Die heethoofdige jongeman heeft zich over mijn volk uitgelaten in zulke beleedigende bewoordingen dat het me te zwaar valt zachtere gevoelens te doen spreken.”

„Maar hij is jong, François, ik ken hem, hij heeft zijn vaderland lief.... en hij heeft een moeder,” hernam Yamato met een zachten snik.

„Ik heb ook mijn vaderland lief, Yamato, en juist die liefde is het, die me de straf als een rechtvaardige doet beschouwen. Vraag me alles wat je wilt, liefste, en ik zal het onmogelijke ondernemen om je een genoegen te doen, maar eisch niet van me, dat ik mijn land straffeloos laat beleedigen. Ik.... ik kan dat niet vergeven....”

Yamato bleef eenige oogenblikken met neergeslagen blik en in gedachten verloren met haar waai-er spelen, doch plotseling wendde zij haar gelaat met een roerende uitdrukking naar den jongeman, die in somber gepeins verzonken was.

„Als zijn jeugd en de gedachte aan het verdriet van zijn ouders geen gewicht in de schaal leggen, red hem dan terwille van mij, François,” smeekte zij dringend.

De Sérusier aarzelde slechts een enkel oogenblik, maar plotseling stond hij vastberaden op.

„Ik kan niet, liefste, je eischt iets onmogelijks,” riep hij een weinig verstoord uit. „De beleediging moet gewroken worden, dat eischt de eer van mijn land, dat aan millioenen dappere mannen en aan even zooveel brave en trouwe vrouwen het leven schonk. Het gaat hier om de eer van een land dat eeuwenlang aan de spits van een glorieuze beschaving stond....”

„Red hem omwille van je liefde voor mij, François,” drong het meisje nogmaals doodsbleek aan.

„Nee, het kan niet, liefste,” antwoordde hij vastberaden. „Dring niet langer aan, het geldt de eer van de Fransche natie en die is sterker dan alles, Yamato....”

„Sterker dan alles, François? Sterker dan.... onze, dan jouw liefde?”

De Sérusier boog het hoofd en met een pijnlijk licht in zijn oogen gaf hij zachtjes ten antwoord: „Ja, lieveling, de eer van mijn volk en de liefde voor mijn land zijn sterker dan alles....”

Met een onderdrukten, klagenden kreet sloeg de kleine Japansche haar handen voor het gelaat en terwijl ze zachtjes bleef doorsnikken, knielde François de Sérusier voor haar neer, wanhopig en ongelukkig omdat hij Yamato's eersten en liefsten wensch niet had kunnen inwilligen.

* * *

Den volgenden morgen vervoegde De Sérusier zich tegen tien uur aan den ingang van den Nudera-tempel, een der drie en dertig Japansche danktempels, welke nabij Kioto aan het Biwameer staat. Hij werd met een vormelijke buiging door een Japansch waardigheidsbekleeder ontvangen en naar een zetel terzijde van het offeraltaar geleid, waar ook reeds eenige Japansche rechters hadden plaatsgenomen.

Zij schonken den vreemdeling geen oogenblik aandacht en klokslag tien uur gaf de oudste van hen met de hand het teeken dat de strafvoltrekking een aanvang kon nemen. Een der vrienden van den veroordeelde plaatste een vuurrood gelakt tafeltje op de treden van het altaar, terwijl een ander het harikirizwaard daarop legde. Vervolgens verwijderden zij zich om den veroordeelde naar de offerplaats te geleiden. Eenige oogenblikken later verscheen Kioshmo, gekleed in een witzijden gewaad, het voorgeschreven kleedingstuk bij de voltrekking van de harikiristraf. Het gelaat van den jongen Japannees geleek een bestorven masker, zijn tred was vast en hij schonk geen oogenblik aandacht aan de aanwezigheid van zijn rechters.

Op de offerplaats geknield bleef hij eenige minuten in gebed verzonken, met luide stem Kwannon, de godin der barmhartigheid, aanroepend. Vervolgens reikte hij zijn beiden vrienden die terzijde van hem stonden, de hand, mompelde zacht: „Sayonara” (vaarwel), en nam volgens het voorgeschreven godsdienstig ritueel het vlijmscherpe harikirimes ter hand. Terwijl een zijner vrienden opstond en zich achter hem opstelde om hem met een bot zwaard den genadeslag toe te brengen, was de ander hem behulpzaam met het ontknopen van het gewaad.

Met vaste hand en onbewogen gelaat drukte de Japannees zich het korte zwaard in het onderlichaam, trok het wapen met een haakvormige beweging naar boven tot onder de ribben en boog vervolgens het hoofd voor den genadeslag. Het volgende oogenblik viel het zwaard met een doffen slag in den nek van den veroordeelde en zonder een enkelen kreet zakte hij op de treden van de offerplaats met een gebroken halswervel ineen.

Aan de gerechtigheid was hiermee voldaan en de beleedigde eer van de Fransche natie was gewroken....

* * *

Na een koel afscheid van de Japansche autoriteiten verliet vicomte de Sérusier den Nudera-tempel, vervuld van een gevoel van lichamelijke en morele walging. Hij keerde, zonder zich op te houden, naar Tokio terug, waar hij den ambassa-

deur verslag uitbracht van het verloop der terechtstelling en zich vervolgens naar het paleis van baron Oemashi begaf.

De huisknecht, anders een beeld van onderdanigheid, posteerde zich in den ingang van de zware toegangspoort en een verwonderden blik van den bezoeker opvangend, gaf hij hem op afgemeten toon uitleg.

„Demoiselle Yamato is vertrokken, monsieur.”

„Vertrokken, waarheen?” vroeg De Sérusier verbaasd.

„Naar het Meijklooster, monsieur,” antwoordde de bediende met een ondoorgrondelijk gelaat.

„En monsieur Oemashi?”

„Kan u niet ontvangen, monsieur.”

„En madame?” stamelde De Sérusier.

„Kan u evenmin ontvangen, monsieur.”

De antwoorden van den bediende klonken onverstoort beleeft; maar in zijn stem voelde De Sérusier een kwalijk verborgen vijandigheid. Zonder zich langer op te houden, keerde hij in zijn auto terug en gaf den chauffeur last hem naar het Meijklooster te brengen. Gedurende den rit groeiden zijn verbijstering en onrust en met beven-de hand liet hij den klopper op de poort van het oude Boeddhaklooster neerkomen. De poort werd geopend en alsof men hem verwachtte, noodigde een monnik hem uit binnen te treden. Over een binnenhof waar een aantal studenten verzameld waren, die hier tot Boeddhistische priesters en artsen gevormd werden, betrad De Sérusier het klooster, waar hij in een armelijk gemeubileerd vertrek alleen werd gelaten.

Het venster zag uit op een Japanschen tuin, den kleinsten en meest volmaaktsten dien hij ooit had aanschouwd. Hij was twee meter lang en even zoo breed en aan den rand van een vijvertje, dat niet grooter was dan een flink waschbekken en waarin waterplanten groeiden, stonden eenige rozenstruiken in bloei. Tusschen de gladgeschoren gazons waren paden aangelegd die niet breeder waren dan een hand en overal lagen vreemd-gevormde koraalstenen verspreid, terwijl in een hoek zelfs een stukje rotstuijn was aangelegd. Het wonderlijkst was echter een kabbeldend beekje, kunstmatig gevoed en een waterval vormend, waarvan het water ruischend neerhing in het beekje dat zich zingend door het tuintje slingerde.

Vervuld van verbazing stond De Sérusier naar een paar goudvischjes te staren, toen zijn aandacht van deze wondere schepping werd afgeleid door een zacht gedruisch. Hij wendde zich om en stond tegenover een ouden monnik die noch het hoofd boog, noch een woord sprak.

De Boeddhapriester zette een kleine, vuurrood gelakte cassette op de tafel en reikte De Sérusier zwigend een brief toe, die bedekt was met enkele regels van Yamato's fijn handschrift. Zonder een woord te spreken, begon de Franschman te lezen.

„Monsieur, u hebt me herinnerd aan mijn plicht. Ik heb u mijn hand beloofd en zoo'n belofte is een Japansche heilig. Trouwbreuk kan zelfs geen vergeving vinden in de oogen van Kwannon, de godin der barmhartigheid. Mijn leven behoort u echter niet toe, alleen mijn hand. Dit leven zal ik wijden aan den plicht waaraan u mij wel hebt willen herinneren. Als de liefde voor mijn land sterker moet zijn dan iets anders ter wereld, kan ik onmogelijk trouwen met den moordenaar van een van mijn broeders. Ik wilde het woord dat ik u gaf, niet breken, doch dit was het sterkste. Sayonara....

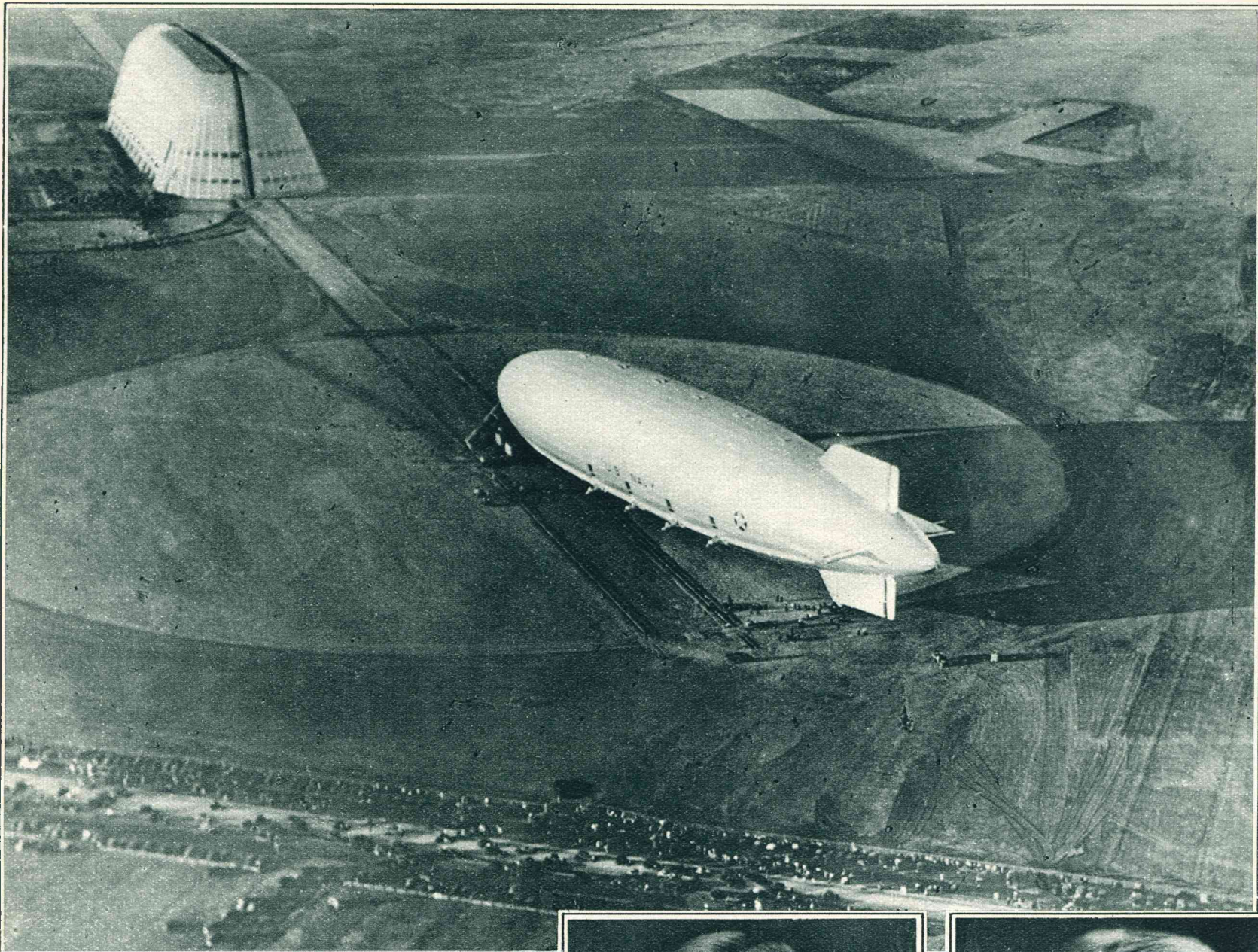
Yamato Oemashi.”

Versuft, niet begrijpend, keek vicomte De Sérusier van den brief naar den zwijgenden monnik, die met een onbewogen gelaat en droomende oogen in de ruimte staarde.

„Wat beteekent dit, monsieur?” vroeg de Franschman, schor van emotie.

Zwijgend gebaarde de monnik naar de cassette en een stap naderbij komend, nam De Sérusier het kistje in zijn hand. Met zijn rechterhand lichtte hij het deksel op en het volgende oogenblik ontsnapte hem een kreet van ontsteltenis en afgrijzen.

Op den bodem van de cassette lag, als een waar-deloos voorwerp, Yamato's rechterhand, geampu-teerd door de artsen van het Meijklooster, de hand die zij aan den man had beloofd, wiens liefde voor zijn land sterker was dan iets anders ter wereld; zij prijkte nog met den smallen verlovings-ring....

Het grootste luchtschip ter wereld behoort aan de Amerikaansche marine en is genaamd „Macon“. Het is tweemaal zoo groot als de „Graf Zeppelin“.

BUITENLANDSCH NIEUWS

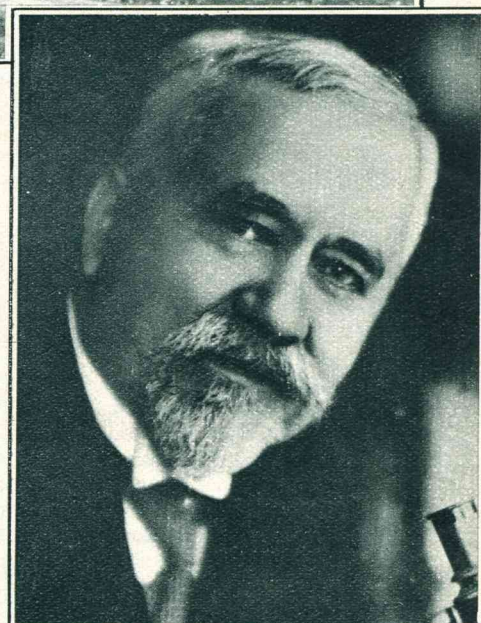

De Russische Volkscommissaris voor Buitenlandse Zaken Litwinov heeft de reis naar Amerika ondernomen om met Roosevelt te spreken over de erkenning van Sovjet-Rusland door de Vereenigde Staten. De diplomaat op zijn doorreis te Berlijn in gesprek met Chintshuk, den Russischen gezant bij de Duitsche regeering.

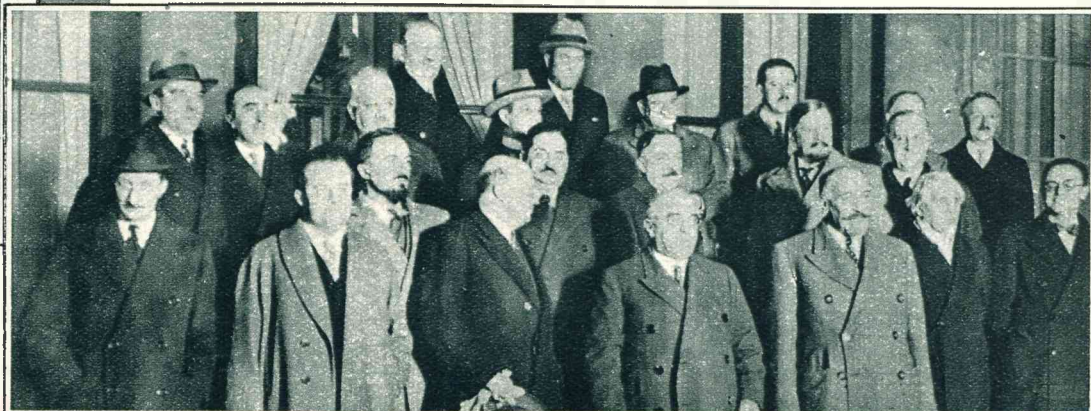
Het nieuwe Fransche ministerie is gevormd door den senator Ar Sarraut. De nieuwe minister-president (4e van links) temidden van zijn collega's.

Paul Painlevé, bekend Fransch politicus en geleerde, overleed te Parijs. Hij was vijftien maal minister o.a. van oorlog en minister-president.

Professor Calmette, de wereldbekende uitvinder van het B. C. G.-serum, waarmede zuigelingen tegen tuberculose worden ingespoten, is eveneens Zondag te Parijs gestorven.

Ouders, Uw jongen moet Meccano hebben!

Drie impulsen, die bijna iedereen jongen eigen zijn—uitvinden, ontwerpen en scheppen—zijn de verklaring van de populariteit van Meccano over de gehele wereld. Sla een jongen gade, die een Meccano model bouwt. Ziet, hoe hij geboeid is, hoe ingespannen hij werkt. Dan, wanneer het model afgewerkt is, ziet, hoe trotsch hij is op zijn handwerk, hoe verrukt hij is over het voorwerp, dat hij heeft geschapen en geconstrueerd.

In elken goeden speelgoedwinkel verkrijgbaar van fl. 0.75 tot fl. 2.20.—

VRAAGT OM DIT GRATIS BOEK, VANDAAG NOG

Uw jongen moet het prachtige nieuwe Meccano-boek hebben. Ons depot voor engros zal hem een gratis exemplaar sturen in ruil voor de namen en adressen van drie van zijn vriendjes.

Voor engros:

HAUSEMANN & HÖTTE (Afd. 35) Kromboomsloot 59, AMSTERDAM

MECCANO

GRATIS

Verlost van Jeuk en Pijn

D.D.D., het beroemde recept van Dr. D. Dennis, wordt met succes aangewend tegen alle huidaandoeningen, zooals: Ekzeem, Dauwworm, Open Beenen, Zweren enz. Het dringt diep in de poriën door en doodt de ziektekiemen onder de huid. Reeds de eerste druppels maken een eind aan de folterende pijn en ondragelijke jeuk. In één nacht zijn puistjes en leelijke plekken verdwenen. U kunt geheel kosteloos het D.D.D.-Recept probeeren: schrijf een briefkaart aan de D.D.D. Company te Amsterdam, en de post bezorgt U het uitkomst bringende monsterfleschje. 8 23

D.D.D. Geneesmiddel tegen **HUIDAANDOENINGEN**

Het openbaar maken van uw artikel is open kaart spelen met uw koopers

Het bekend maken van uw artikel is 'n bestaansvoorwaarde voor uw zaak

Fl. 2000.— AAN PRIJZEN

PRESTO slagzin wedstrijd!

Doet U mee? Schrijf dan een zinnetje van hoogstens 6 woorden, dat het nut van PRESTO doet uitkomen, b.v.: „PRESTO reinigt waschgoed beter dan boenen.” U moogt net zooveel slagzinnen inzenden als U wilt, doch bij elken slagzin moeten 6 voorziden van PRESTO pakjes worden gevoegd.

Denker om! Oplossingen vóór 31 December a.s. inzenden aan:

N.V. WASCHOLINEFABRIEK AMERSFOORT

1e PRIJS Fl. 200.—
2e PRIJS „ 100.—
3e PRIJS „ 50.—

Verder ruim 500 prachtige troostprijzen, waaronder: 10 fraaie Kodak camera's, 27 gouden dames-horloges, 10 elektrische Philips klokken, 3 volledige BK keukenuitrustingen, 2 prima R.S. rijwielen, geleverd door den handel, 1 handnaaimachine, 2 schemerlampen enz. enz.

7½ cts
PER PAK

PRESTO

INDERDAAD NEDERLANDSCH FABRIKAAT

W 4150

„Waarom ik aan Kaloderma Scheerzeep de voorkeur geef? Omdat ik uit ervaring weet, dat een glad, goed geschoren gezicht en een frissche, strakke huid een niet te onderschatten voordeel in 't leven beteekenen — en omdat ik mij met geen andere zeep zoo gemakkelijk en schoon kan scheren. Ik ken ook geen enkele zeep, die mijn huid zoo beschermt en verzorgt als de glycerinehoudende Kaloderma Scheerzeep.”

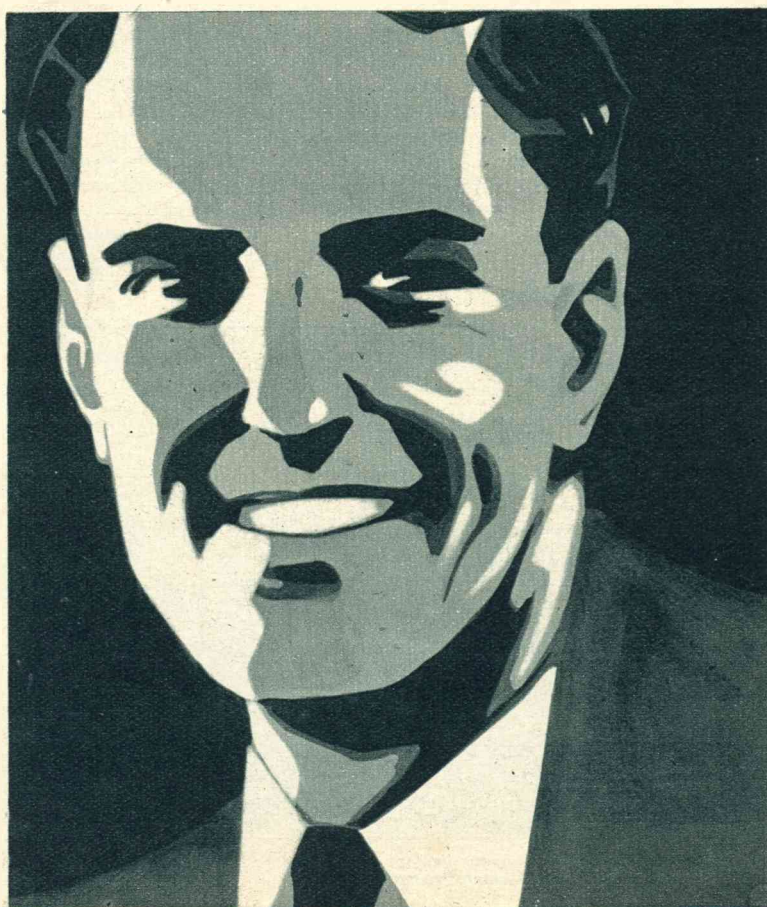
KALODERMA SCHEERZEEP

★ Glycerinehoudend:

„Uw mes kan niet schrapen — het glijdt!”

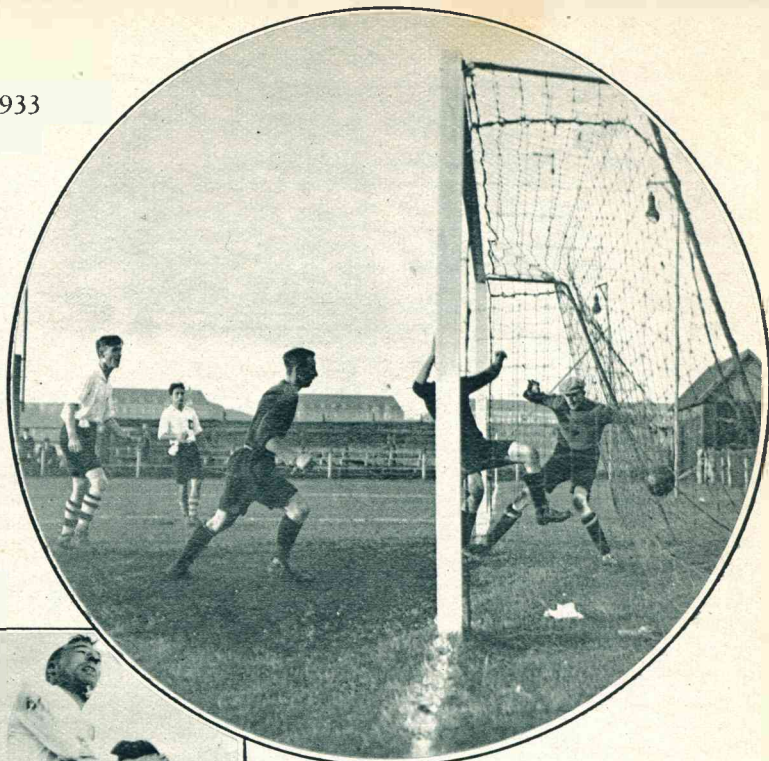
Prijs f—,45. In handigen bakelieten houder f—,60

F. Wolff & Sohn · Karlsruhe

Ajax wint in Hilversum van 't Gooi met 5-1. Kiekje tijdens deze ontmoeting. De Ajax-keeper onderschept het leder bij een voorzet op zijn doel.

Een overwinning van A. F. C. op Alcmara Victrix. Aardig moment uit dezen spannenden strijd. A.F.C. scoort!

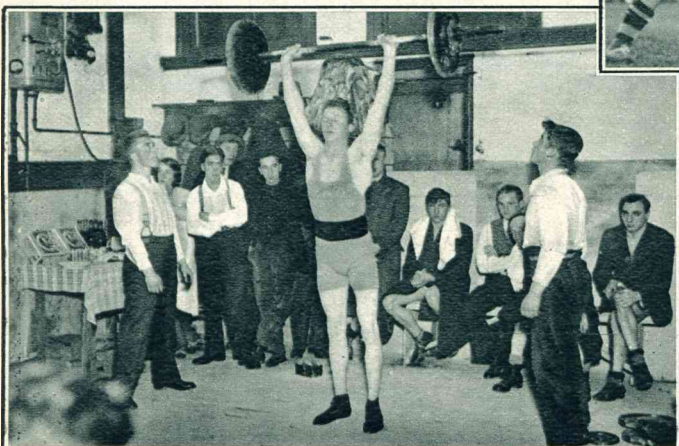
Sport van de Week

De sterk verrassende uitslagen in afdeling I hebben tot gevolg gehad dat Ajax wat steviger te paard is komen zitten. Terwijl alle concurrenten punten verspeelden, behaalden de Ajacieden een sprekende overwinning op 't Gooi, waardoor de hoofdstedelingen een voorsprong van drie punten op Feijenoord hebben gekregen.

Nu V.S.V. met overtuigende cijfers van H.F.C. heeft verloren en Z.F.C. in Haarlem tegen de club van dien naam verloor, vragen wij ons af of dit

Een belangrijke 2e klasse wedstrijd te Zaandam tusschen Z.V.V. en D.W.S. De Amsterdammers voor het Zaansche doel in actie.

Zaterdag werden door de Amsterdamsche atletenclub wedstrijden in het gewichtheffen georganiseerd. Blaker, van 't Zaansche „Sandow“, haalt 80 K.G.

tweetal het den leiders verder nog wel lastig zal maken. Daar Feijenoord verder nog steeds niet zijn ouden vorm heeft teruggevonden, kunnen de Ajax-mensen zich een heel eind veilig stellen.

In de andere afdeling was het voor Stormvogels een goede dag. Zelf wonnen de IJmuidenaren met 5-1 van V.U.C., doch bovendien verloor D.F.C., dat de voornaamste concurrent van de IJmuider ploeg was. Het ziet er naar uit dat de Vogels het opnieuw zullen halen, hoewel de ploeg

naar onze meening nog steeds niet in den vorm van het vorige seizoen speelt. Gelukkig voor Stormvogels is er echter in deze afdeling geen enkel hervorragend team.

De resultaten der hoofdstedelijke tweede-klassers zijn over 't algemeen niet gunstig geweest. D.W.S. verloor den zeer belangrijken wedstrijd tegen Z.V.V. in Zaandam met den oneven goal, zoodat Z.V.V. momenteel met een voorsprong van drie punten, waarbij echter in aanmerking dient te worden genomen dat D.W.S. een wedstrijd achter is, aan den kop gaat. Hoewel wij er van overtuigd zijn dat D.W.S. een hartig woordje blijft meespreken, schijnen de Z.V.V.'ers toch minstens evenveel aanspraak op den eertitel te zullen maken.

Tegenover het verlies van D.W.S. staat een goede overwinning van A.F.C., zoodat we ons betreffende de roodbaadjes niet ongerust meer maken.

Zeeburgia verloor op eigen grond van O.V.V.O., zoodat er met een kampioenschap der Whites

Swift en Olympia spelen op het Parkschoouburgterrein gelijk (1-1). Kiekje uit deze spannende match.

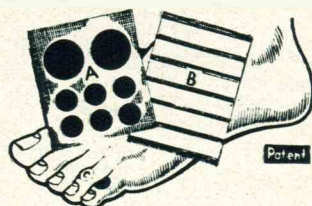
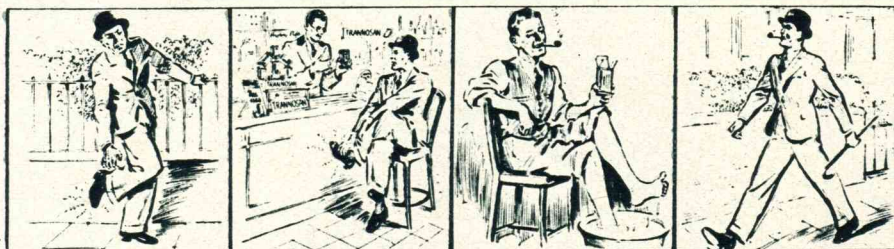
T.O.G. op eigen grond met 0-2 door Hercules geklopt. Spelmoment uit deze ontmoeting voor het Amsterdamsche doel.

Op het sportpark te Heemstede werd Zondag de dameshockeywedstrijd Rood Wit-H. O. C. gespeeld (2-2). Spelmoment uit dezen interessanten kamp.

Trannosan helpt snel en wel

TRANNOSAN Likdoorn- en Eelt Remedy van Prof. Dr. Polland. Doosje voor 8 toepassingen, met garantiebewijs en gratis voetbad. **45 c.**

TRANNOSAN voetbad van Prof. Dr. Polland. **45 c.** weg is het eksteroog, weg de pijn. Schitterend.

Maandenlang had hij gesukkeld aan eksteroogen, reuzen van eksteroogen, doorgelopen en brandende voeten, wintervoeten. Zijn humeur leed er onder, hij werd chagrijnig, ongenietbaar. Toen las hij ergens in een krant: Trannosan! Zijn drogist verkocht het hem (alle drogisten hebben het) en.... verdwenen waren zijn kwelgeesten.

Als met zachte zusterhanden verwijderd Trannosan Remedy de hardnekkigste eksteroogen. De razende pijn houdt direct op. Remedy A op eksteroog, dan pleister B er omheen en na 2 dagen, weg is het eksteroog, weg de pijn. Schitterend.

Wintervoeten, brandende voeten? Afgelopen Heerlijke, droge, warme voeten, den geheelen winter door met het koolzuur en zuurstofhoudende Trannosan Voetbad. Het onttrekt de kwade stoffen aan het bloed en de gestoorde bloedsomloop wordt weer normaal. Spieren, pezen en zenuwen worden versterkt door de 14 minerale zouten van geneeskrachtige badplaatsen, die er in zijn verwerkt.

Met Trannosan Voetbad den winter in. Een doosje voor 3-6 baden 45 cts., dat is voordeelig. Koop nog heden dit prachtige bad en geniet.

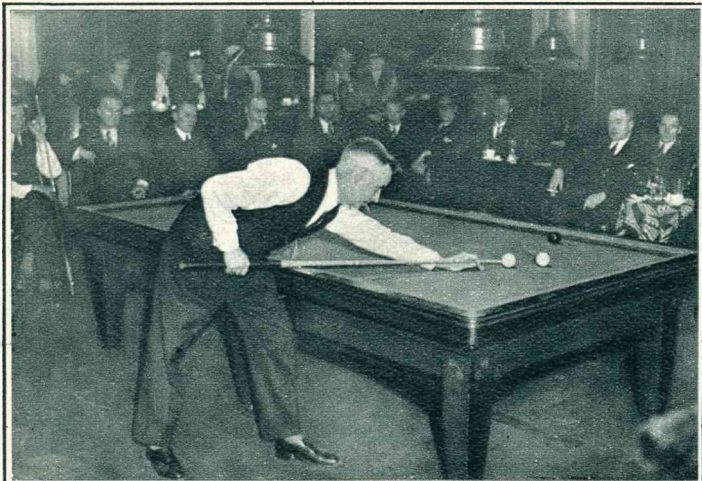
Garantie! Wanneer U niet geheel tevreden bent, wordt U het bedrag terugbetaald.

Gratis! In elk doosje Remedy een gratis Voetbad van Prof. Dr. Polland voor een serieuze proef.

Trannosan Company
Rotterdam - Londen - Parijs

De Marine Sportvereniging te Den Helder organiseerde Zondag een veldloop, tijdens welken onze fotograaf dit momentje snapte. — 't Is een echt Hollandsch plaatje geworden.

In café „De Ijsbreker" werd Zondag de finale gespeeld om het 2de klasse biljartkampioenschap. — Op onze foto de kampioen Lammers aan stoot.

T.O.G. zit ook nog in den put. Thans weer werd thuis van Hercules verloren, zoodat deze Herculanen thans achter-eenvolgens van de beide slechtst geplaatste hoofdstedelijke clubs hebben gewonnen. Door Spartaan en B.F.C. werden de punten gedeeld, een resultaat, dat eigenlijk geen nadere bespreking behoeft.

in elk geval niet meer te rekenen valt.

In de andere afdeling won Blauw-Wit met groot verschil van V.V.A., dat nu werkelijk op zijn tellen moet gaan passen. De zebra's hadden geluk, daar Velox en E.D.O. in Utrecht de punten deelden. Overigens schijnt Velox weer naar de traditioneele inzinking te verdwalen, welke dezen Utrechternaren reeds meerdere malen parten heeft gespeeld.

D.V.D. en Blauw Wit deelen de eer. Ook deze korfbalwedstrijd eindigde onbeslist (4-4). Op onze foto maakt D.V.D. juist 'n doelpunt.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM"
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

BELANGRIJK BERICHT

OVER ONS

KERSTBOEK

Over enkele weken zal ons Kerstboek verschijnen, hetwelk bij wijze van premie aan onze abonné's zal worden verstrekt tegen den uiterst lagen prijs van slechts 80 cts.

Teneinde eenieder in de gelegenheid te stellen dit kostelijk werk, 't welk ongetwijfeld alles wat er op dit gebied in ons land verschijnt zal overtreffen, aan te schaffen, hebben wij het mogelijk gemaakt dat **desgewenscht deze som van 80 cts. in 8 wekelijksche termijnen van 10 cts. wordt voldaan.**

Onze bezorgers of agenten zijn voorzien van kaarten, waarop na eventuele bestelling een en ander kan worden aangeteekend.

DE ADMINISTRATIE

Aambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat:

**GOEDECKE
Anusol**

In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Prijs per doos f 1.25 en f 2.—
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Geval van zware rheumatische pijn te Amsterdam

„Men wist geen raad meer!”

In drie maanden de pijn verdwenen — en voor goed...

„Het is mij een behoefte”, schrijft de heer J. G. te Amsterdam, „U te laten weten, dat het gebruik van Kruschen Salts mij radicaal heeft bevrijd van zware rheumatische pijn. Ik heb speciaal hiermede gewacht, totdat ik de absolute zekerheid had, dat geen herhalingen zich voordeden. Had twee jaar geleden hevige rheumatische pijnen, welke zoo erg waren, dat men geen raad meer met mij wist. Heb toen langen tijd getobd met kruiden, magnetiseurs en dergelijke, totdat ik ben overgegaan tot Kruschen Salts, en na drie maanden was alle pijn verdwenen, zoodat ik weer kan lopen, fietsen en autorijden als gewoonlijk. Heb echter nadien trouw gezworen aan Kruschen Salts en zal dit blijven doen. U kunt volgens goeddunken van dit schrijven gebruik maken, waar noodig.
J. G. te Amsterdam.”

Alweer een verklaring bij de zoovele duizenden dat Kruschen Salts zelfs de zwaarste rheumatiek bestrijdt. Wat zeer begrijpelijk is. De oorzaak der rheumatiek is immers een teveel aan urinezuur, dat ontstaan kan, wanneer de inwendige organen niet voldoende werken en de afvalstoffen zich in het lichaam kunnen ophopen. Wanneer U dan bedenkt, dat de verschillende zouten in Kruschen, de afvoerorganen aansporen, zoodat alle onheilbrengende afvalstoffen — dus ook het kwaadaardig urinezuur — geregeld en volkomen uit het lichaam verwijderd worden, dan zult u toegeven, dat Kruschen Salts bij rheumatiek verlichting móet brengen. En indien dan de „kleine dagelijksche dosis” U

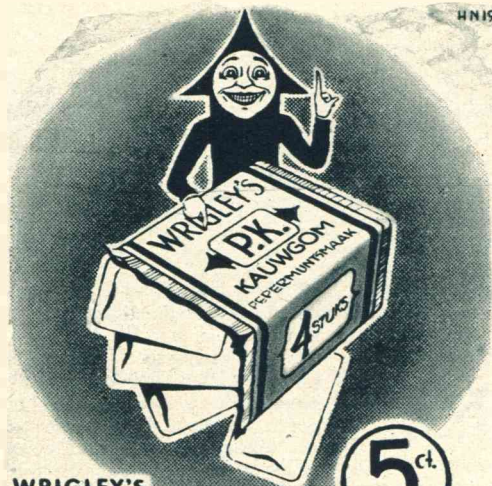
inwendig „schoon” blijft houden, kan de rheumatiek nooit meer vat op U krijgen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor één cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels-Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Op het oogenblik kunt U Kruschen Salts probeeren zonder dat het U iets kost. Er zijn namelijk onlangs onder de apothekers en drogisten een aantal flacons Kruschen verdeeld, die alle verpakt zijn met een gratis proefflacon. U kunt dezen gratis proefflacon gebruiken zonder den gewonen flacon Kruschen te openen. En indien U na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt U den grooten flacon ongeschonden terugbrengen naar den apotheker of drogist bij wien U dezen gekocht hebt. Hij zal U uwe geheele uitgave (f 1.60) onmiddellijk en zonder omwegen terugbetalen.

Maar vergeet niet, dat de gratis proefflacon alleen verpakt is bij de groote maat en slechts voor een beperkten tijd verkrijgbaar is. Gaat dus nu naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze „Groote Proefpakken” uitverkocht heeft. Let op dat op het etiket op de flesch, zoodat als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam voorkomt.

WRIGLEY'S
KAUWgom
IN DE MOND
IS LEKKER EN
GEZOND!

5^{ct}

VIER STUKS
PER PAKJE

WRIGLEY

VERSTOPPING....

en een goeden stoelgang worden geregeld en bevorderd door

BOOM's LAXEERPILLEN

Deze pillen verdrijven overtollig gal en slijm. Alleen echt met den naam BOOM. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cent per doosje.

ADVERTEERT IN DIT BLAD

Nieuwe jurkjes....

Hoe lang blijven ze heel?

Allebei een prachtig nieuw jurkje aan en nu braaf samen wandelen.... Dat gaat vijf minuten goed. Dan begint het hollen, stoeien en ravotten.

Toch heeft Moeder geen zorgen. De jurkjes zijn met Carp's garen gemaakt. Dat houdt. Geen naad tornt los, geen knoop gaat er af.

En 't is zoo prettig werken met dat gelijkmatige soepele garen. Dat heeft geen knopen, dat breekt niet en krinkelt niet voor de naald. Echt garen om mee op te schieten.

CARP'S GAREN

Sterk en soepel

ONOVERTROFFEN NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Henco

Voor het in de week zetten der wasch!
Maakt het schrale water zacht
als regenwater en bevordert
daardoor de schuimvorming!

Vervaardigd in de Persil-Fabrieken.

E. Ostermann & Co's Handel Mij N.V. Amsterdam

Fabrieken te Jutphaas bij Utrecht

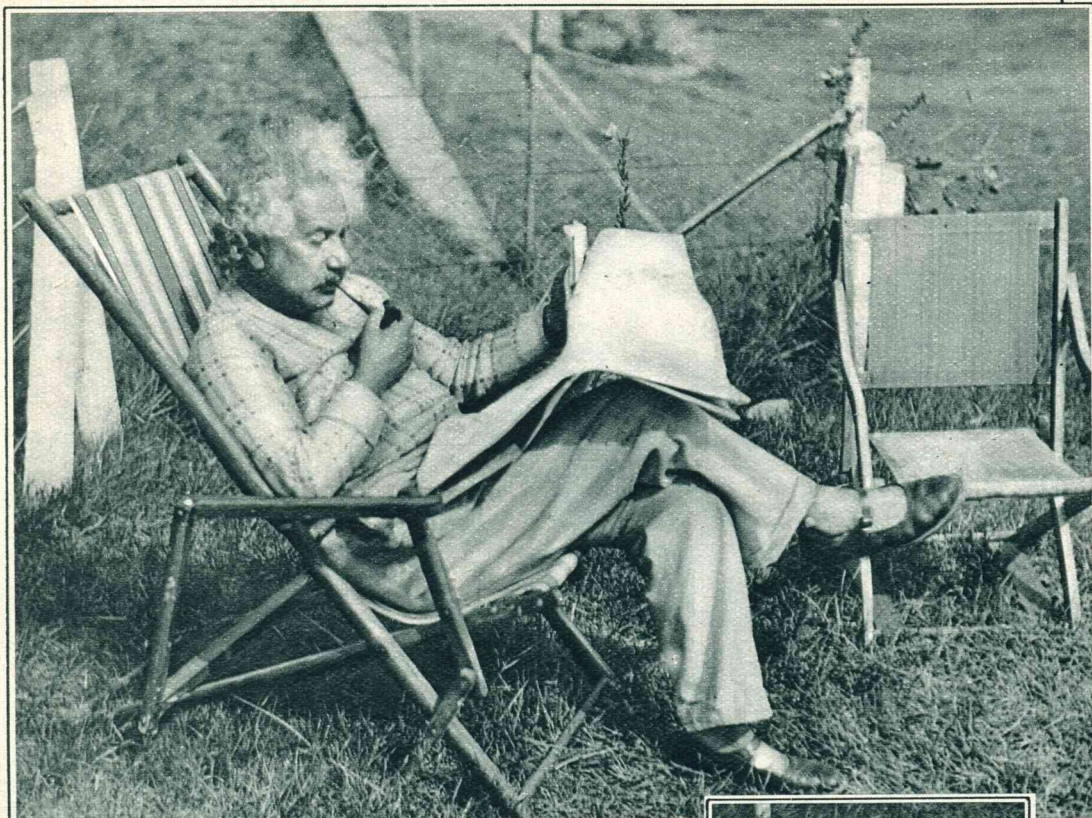
Onze Abonné's

worden er op attent gemaakt, dat zij die voor een eventuele uitkeering ingevolge onzer

Gratis

Ongevallenverzekering

in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten, opdat wij den gegadigden die zulks zouden hebben nagelaten geen teleurstelling behoeven te bereiden.

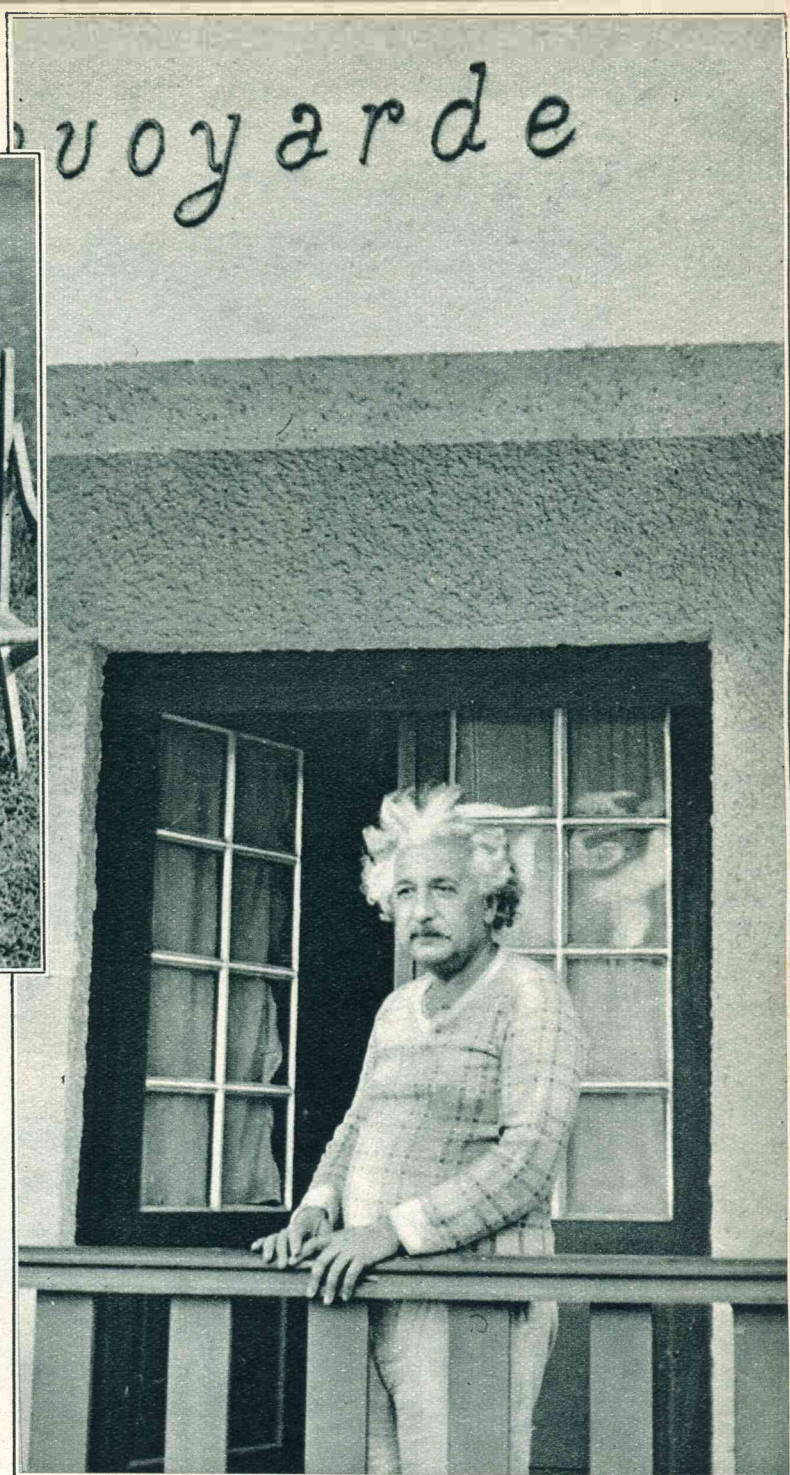

Einstein volgt de wereldgebeurtenissen door geregeld de dagbladen bij te houden.

Uren van schijnbare rust maar inderdaad van ingespannen denken.

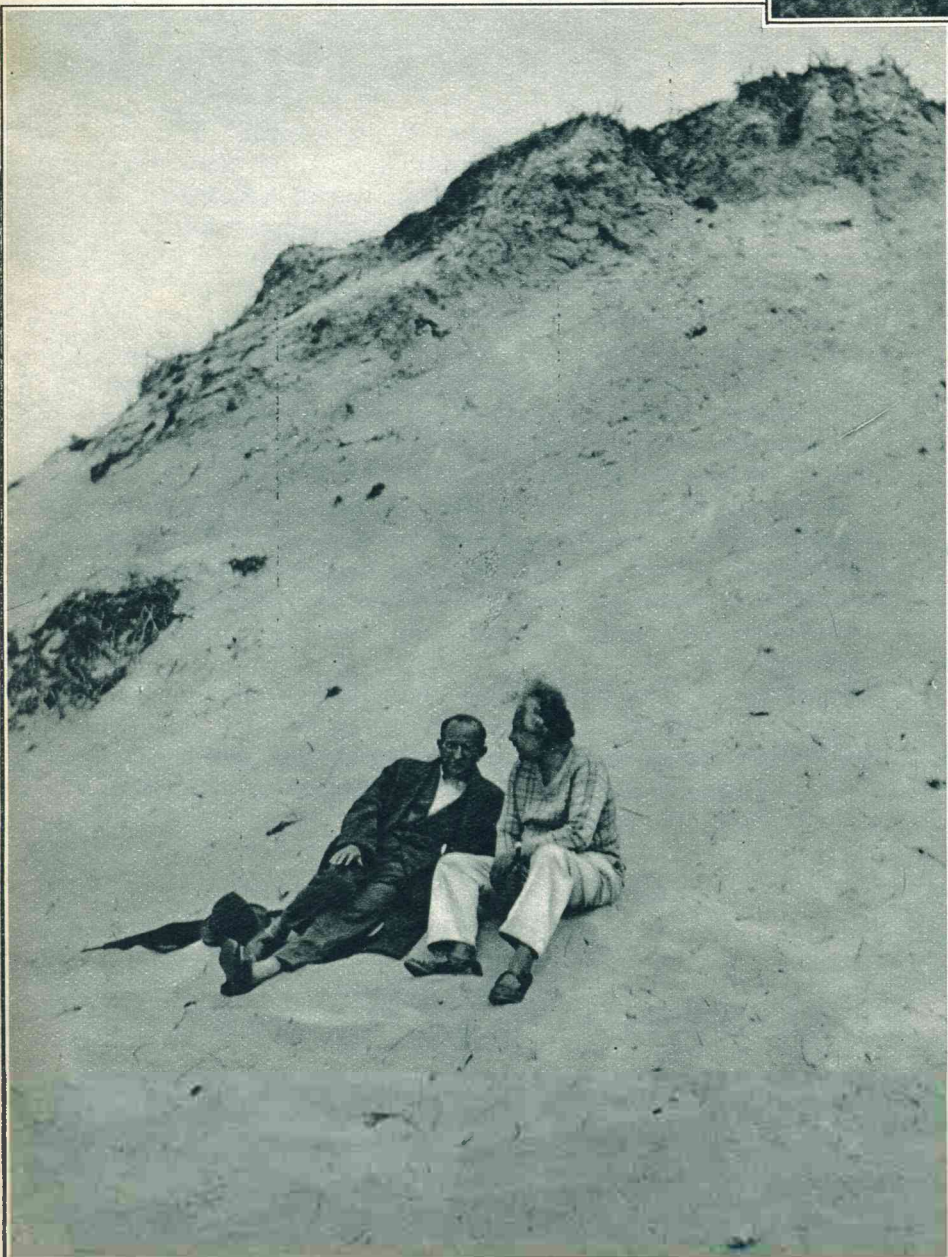
EINSTEIN

OP ZOMERVACANTIE

Uitzien over de zee.

In het kleine Belgische badplaatsje „Sur le Coque” heeft de bekende wiskundige Albert Einstein, de ontdekker van de veelomstreden relativiteitstheorie, zijn zomervacantie doorgebracht. Heelemaal rustig was het om den professor niet; men meende, dat tengevolge van den politieken toestand in Duitschland het leven van den geleerde werd bedreigd. Door de Belgische regeering waren dan ook maatregelen getroffen om eventuele ongewenschte bezoekers op een afstand van Einstein te houden. De professor, die zich ook druk op politiek terrein beweegt, is inmiddels naar Engeland vertrokken. Maar deze foto's van zijn verblijf aan zee leken ons nog interessant genoeg om onzen lezers voor te leggen. Een gemoedelijk man, deze geleerde en musicus.

De professor met zijn vrouw en een Belgischen detective.

Einstein en zijn medewerker Prof. Meyer aan den voet van het duin.

V o o r o n z e l e z e r e s s e n !

Een mode-album voor 2 kwartjes !

Het aangekondigde mode-album „Winterweelde“ is thans uitgekomen en verkrijgbaar gesteld tegen den voor onze abonné's uitzonderlijk lagen prijs van slechts **f 0.50** (voor niet-abonné's bedraagt deze f 1.—). Reeds thans bereiken ons tal van tevredenheidsbetuigingen en lofprijzingen omtrent deze schitterende uitgave. Dit verwondert ons niet, aangezien de inhoud zoowel als de uitvoering inderdaad niets te wenschen overlaten. **Weet U dat in dit album niet minder dan ca. 160 exclusieve modellen voorkomen, waarvan, voor onze abonné's, patronen worden verkrijgbaar gesteld tegen de geringe vergoeding van slechts f 0.20 of f 0.35 ?!**

U kunt zich deze kostbare premie aanschaffen door bemiddeling van onze bezorgers, agenten of op ons kantoor (ook na telefonische aanvraag) alwaar het album voor belangstellenden ter inzage ligt. De levering geschiedt uitsluitend na betaling van het verschuldigde bedrag.

Een zeer practische handleiding voor het gebruik van deze patronen stellen wij voor f 0.15 beschikbaar.

Wij raden eenieder, die op dit kostelijk werk prijs stelt, dringend aan, met het aanschaffen hiervan niet te lang te wachten!!

PATRONEN KANTOOR

NASSAUPLEIN 1

HAARLEM

Mantels - Mantelcostuums
Avondjaponnen en Japonnen **35 ct.**

Rokken - Blouses - Avondjasjes
Sjaals - Bontkragen - Kinderkleeding **20 ct.**